

20. szám
2018. június

NYEOMSZSZ közgyűlés 2018. május 4., Fatima (Portugália)

ZÁRÓNYILATKOZAT

A Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) 2018. május 4-én tartotta rendes évi közgyűlését a portugáliai Fatimában.

A magyar országgyűlési választások győzteseinek jókívánságait fejezte ki a közgyűlés. Reméljük, az új országgyűlés az összmagyarság érdekét szem előtt tartva végzi munkáját.

Potápi Árpád János államtitkár ismertette a Nemzetpolitikai Államtitkárság nyugat-európai magyarsággal kapcsolatos eredményeit, célkitűzéseit, és köszönetét fejezte ki a NYEOMSZSZ-nak a nemzetpolitikai stratégia kialakításában az együtt gondolkodásért. Kiemelte, az országgyűlési választásokon a NYEOMSZSZ sokat segített a regisztrációban, és megköszönte mindenkinek a részvételét.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes üdvözlését Csallóközi Zoltán főtanácsadó adta át, aki biztatta a jelenlévőket a magyar nemzetet érő támadások elleni fellépésre.

A közgyűlés meghallgatta az elnökség és a tizenöt országos szervezet színes, sokrétű éves beszámolóját.

A NYEOMSZSZ üdvözölte a FUEN Minority Safe Pack sikeres aláírásgyűjtő kezdeményezését, mely az európai

őshonos kisebbségek jogi helyzetének megoldását kéri az Európai Parlamentben.

A portugáliai tagszervezet javaslatára a közgyűlés erkölcsileg támogatja a világ- és szellemi örökségi övezet megteremtését a Fatimai Magyar Keresztút és Kálvária területén, és a Fatimai Magyar Kálvária Testvériségének létrejöttét, valamint a helyi tagszervezetek figyelmébe ajánlja ezek terjesztését és felkarolását.

A diaszpórában élő magyar ifjúság nemzettudatát erősítő konferencia megszervezéséről döntött a közgyűlés, amelynek célja, hogy a magyar szellemben nevelkedett nyugati fiatalok gyermekei is megmaradjanak a magyar nemzet számára.

A közgyűlés kéri a Magyar Országgyűlést, teremtsen meg a jogi keretét annak, hogy a Magyarországon kívüli magyarság a Magyar Országgyűlésben képviseltethesse magát.

A kormány, amennyiben az európai parlamenti választásokon a nyugati-európai magyarság számára képviselőt biztosít, kérjük, vegye figyelembe a NYEOMSZSZ véleményét is.

A közgyűlés kéri a magyar kormányt, a külképviseleteinek és a helyi magyar közösségek közötti harmonikus együttműködés érdekében tisztázza megbízottjainak a feladatkörét.

Fatima, 2018. május 4.

Magyar Nagyasszonyok

Árpád-házi Szent Margit
(1242 – 1270)

IV. Béla magyar király és Laszkarisz Mária királyné, a niceai császár leányának kilencedik gyermeke. A tatárjárás idején a királyi pár a templomosok klisszai várában talált menedéket. Szülei, a tatároktól elszenvedett vereség miatti kétségbeesésükben, Magyarországot megmentéséért Isten szolgálatára ajánlották fel. 1242-ben a tatárok elhagyták az országot, a szülők fogadalmukat teljesítve Margitot a veszprémi domonkos apácák kolostorába adták, ahol nevelője Olimpiades asszony volt. IV. Béla budai várához közelebb, a Nyulak szigetén 1252-től két évig építette az új kolostort. Margit 1254-ben, 12 éves korában itt tette le a szerzetesi fogadalmat. Tudatosan vállalta életáldozatát, nem volt hajlandó változtatni fogadalmán, amikor a király előbb leny

gyel kérőjének, majd 1261-ben II. Ottokár cseh királynak szánta.

1266-ban Margit közvetítésével az évek óta harcban álló IV. Béla és fia V. István ifjú király kibékült. Gyóntatója, Marcell vezetésével igen szigorú aszkézisben élt, s főként Krisztus szenvedéseiről elmélkedett. 28 éves korában, 1270. január 18-án halt meg. Holtteste halála után három hétig nem indult oszlásnak, rózsaszállatot árasztott.

A középkori európai művészet gyakran – még Fra Angelico is – Árpád-házi Szent Margitot stigmatizáltként ábrázolja. A halála utáni szentté avatási eljárás 1272-1274 közti tanúkihallgatások jegyzőkönyvei elvesztek. Az 1276-ban tartott eljárásban nincs szó a stigmákról, amelyeket Szent Margit mások előtt bizonyára elrejtett. A szentté avatás a pápa halála miatt elakadt. 1409-ben Zsigmond, majd Mátyás király, 1462-64 közt hiába szorgalmazták az eljárás befejezését. Szerencsére a török elől a pozsonyi klarisszákhoz menekülő apácák az 1276. évi jegyzőkönyvet Margit koporsójába rejtették.

VI. Pius pápa – a befejezetlen boldoggá avatási eljárás ellenére – 1789-ben engedélyezte tisztelétét. Hivatalosan XII. Pius pápa avatta szentté 1943. július 13-án.

A keresztény szeretet példaképe volt, aki a legalacsonyabb rendű munkát is szívesen végezte, egyszerű ruhákban járt. A legenda szerint jövendőmondó képességével diplomáciai ügyeknél apját segítette. Belelátott a lelkekbe, gondolatokat olvasott; kétszer is felelt ki nem mondott gondolatokra. Az elragadtatásnak is számos esetét írják le a tanúvallomások: egy alkalommal imádkozik, nyolcszor szólítják, de nem hallja, tűz ragyog a feje fölött.

A kompozícióban a kis Margit a domonkos rendi apácák viseletében, oldalán rózsafüzérrel, finom kontraposztóban, lábainál címerével jelenik meg. Szívéhez emeli imakönyvét, míg jobb kezében a Nyulak szigetén – a ma már róla elnevezett budapesti Margit szigeten – talált koronát fogja, amely mögül a szentségi fogadalmára utaló királylilimág magasodik ki. Ráskay Leát idézve: „Az isteni szeretet tüzében égett, és szinte szünet nélkül imádkozott lángra gyúlva.” Köpenyének hátoldalán a tűz motívuma az egész testét körülölelő lángnyelveket idéző redőkben nyilvánul meg.

A törekény alkatú lány nem néz a szemünkbe, Istennel való kapcsolata foglalja le. Arcán a szentség fénye tündököl.

Árpád-házi Szent Margit életét ajánlotta fel Istennek a hazáért, a magyar nép békés összetartásáért, nyugalmaért, boldogságáért. Legyünk méltók áldozatához!

Portugáliai Szent Erzsébet
(1271 - 1336)

Portugália és Magyarország közti dinasztiai kapcsolat legkiemelkedőbb személyisége, III. Péter aragóniai király és Konstanza, szicíliai hercegnő leánya, II. András királyunk dédunokája. Árpád-házi Szent Erzsébet másodfokú unokahúga, nevét szentté avatott nagynénjéről kapta. Háborúzó nagyapja és édesapja születésének örömeire békélt meg egymással. A kor szokása szerint, 12 évesen a portugál trón várományosához, Déneshez adták feleségül. Házasságukból két gyermek született: Alfonz és Konstanza. Házassága nem volt felhőtlen, mert Dénes király kicsapongó életet élt, tucatnyi házasságon kívüli gyermeke született. Erzsébet önfeláldozása szinte felfoghatatlan; alázatos szívvel imádkozott Istenhez a király bűnbocsánataért.

Férje törvénytelen gyermekeit is, akárcsak sajátjait, anyai szeretettel nevelte. Mikor utódlásra került a sor, Alfonz föllázadt, mert atyja egyik törvénytelen fiát helyezte előtérbe vele szemben. Az anyai szív békét szeretett volna apa és fia közt, a férje azonban megvádolta, hogy Alfonz pártjára állt és ezért egy faluba száműzte. Később belátta tévedését és visszahívta őt.

Halálos ágyán maga ápolta férjét, aki súlyos bűneit megbánta. Olyannyira megváltoztatta a királyt, hogy az a néptől a „Földművelő” mellett az „Igazságos” jelzőt kapta és 1325-ben megtérve, szentként halt meg.

Özvegységében Erzsébet a karitatív életnek szentelte magát. Szétosztotta vagyonát a szegények és a templomok közt; árvaházakat, kolostorokat létesített, betegeket és szegényeket gondozott. Belépett a ferences harmadrendiek közé és gyalog zarándokolt el Szent Jakab sírjához, Santiago de Compostellába. Az általa alapított klarissza kolostorba, Coimbrába vonult vissza. Szentségi fogadalmat csak a halálos ágyán tett, hogy a szegénységi fogadalom a jótékonyságban ne akadályozhassa. Békeszerző Izabella, ahogy hazájában nevezik, közvetített Portugália, Kasztília, Aragónia, Nápoly és Szicília között is. Fia, IV. Alfonz és veje, kasztíliai Ferdinánd békítése során az út és a testvérháború okozta fájdalom felőrlötte erejét, Estremozba érve láza lett és néhány nap múlva meghalt. Coimbrában temették el. Ereklői körül csodás gyógyulások történtek, sírja zarándokhellyé vált. Szentté avatását 1576-ban indították el és 1612-ben, amikor felnyitották sírját, testét ép-ségben találták. VIII. Orbán pápa 1626-ban avatta szentté.

Legismertebb legendája a Rózsa-csoda, amely teljesen meg-egyezik Árpád-házi Szent Erzsébet legendájával. Portugáliában leginkább e csoda témájában születtek az őt ábrázoló műalkotások. Árpád-házi Szent Erzsébet szobromát ihlette a rózsza-csoda, így Portugáliai Szent Erzsébet kompozíciójában e csoda másképpen jelenik meg. A karsú női alaknak portugál címeres, korhű ruhája, királynéhoz illő koronája, a magyar nőkre jellemző kétágba font, hosszú haja van. Előre lépő testtartását finoman követő hosszú ruharedők, hajfonatainak szép íve és kinyújtott karjain leomló drapériák hangsúlyozzák. Arcán a lelki béke és szeretet fénye ragyog, miközben szentmanúri vagyunk a kezeiben rózsákká változó kenyér csodájának.

Minden év július 4-én a portugálok tisztelettel ünneplik őt. Vá-lahányszor rá gondolnak, ünneplőbe öltözik a magyarok szíve is.

Írta és a szobrot készítette: Józsa Judit, kerámiaszobrász
Fotó: Gedai Csaba fotóművész

A magyar nyelv átörökítése Hétvégi magyar iskolák találkozója

Magyarországon első alkalommal került megrendezésre a hétvégi magyar iskolák találkozója, ahol a diaszpórában és a Kárpát-medencében élő és dolgozó pedagógusok népes tábora vett részt.

Kiemelten fontos szerepe volt az egész napos programsorozatnak, hiszen minden résztvevő ugyanazokat az elveket vallja és értékeket hordozza. Közös cél vezérel bennünket, mivel pedagógusként nem csupán az oktatás, hanem a nevelés is a feladatunk. A külföldön tanító tanárok tevékenysége hazai kollégáikkal összehasonlítva még komplexebbnek tekinthető: az anyanyelv ápolásán túl sokszor a magyarnak mint idegen nyelvnek az elsajátításában is óriási szerepük van. A gyerekek nagy része csupán részleges nyelvi tudással rendelkezik, ezért óriási kihívást jelent a külföldön működő magyar iskolák tanárai számára a nyelv megszerettetése, kedvcsinálás a kicsit sem egyszerű magyar nyelv megtanulásához. A hatékony munka elérése érdekében differenciált oktatásra van szükség, mely alkalmazásához igen komoly szakmai felkészültség kell. Az országhatáron túl nem minden tanári közösségben rendelkezik mindenki pedagógus diplomával, ugyanakkor a motiváció, a tenni akarás bennünk még inkább tetten érhető. A hivatástudat fejlődéséhez járulnak hozzá az anyaország által kínált különféle továbbképzési lehetőségek, melyekre egyre nagyobb igény mutatkozik: a Balassi Intézet nagy népszerűségnek örvendő kurzusai vagy akár a veszprémi/győri szakmai napok/hét által.

Szintén hatalmas segítség az a fajta támogatási rendszer, amelyet a nemzetpolitikai államtitkárság alakított ki a külföldi magyar iskolák fejlesztése érdekében. A tananyag hatékony elsajátításához elengedhetetlen a megfelelő eszközkészlet (tankönyvek, tárgyi feltételek stb.), ami a gyerekek motiválásához nélkülözhetetlen. Ugyanakkor sok esetben egy helyiség bérleti díjának kifizetéséhez adott szubvenció is elég ahhoz, hogy egy pozitív folyamat elindulhasson, ugyanis a legtöbb esetben a hétvégi magyar iskolák sajnos nem rendelkeznek önálló épülettel sem.

Mindenfajta hozzájárulás rendkívül fontos számunkra, hiszen a magyar nyelv közkinccsé tétele nemcsak első-, másod-, harmadgenerációs szülők gyermekeihez (és magukhoz a felnőttekhez is) történő eljuttatását jelenti, hanem a más nemzetiségűek érdeklődését is felkelthetjük a mi anyanyelvünk gyöngyszemei iránt. A pedagógusnak tehát mindenképpen sokszínű személyiségnek kell lennie, akinek munkája során nem elég „csupán” a szakképzettséget bírnia, hanem egész lényét bele kell tennie a siker elérése érdekében. Ebből adódóan csak akkor lehetünk célravezetőek, ha magunk is példát mutatunk: saját gyermekeink is jól beszélnek a magyar nyelvet, aktív tagjai a külföldi magyar közösségeknek, sőt, amennyiben lehetőségük van rá, az anyaországban folytatják tanulmányaikat, akár magántanulói státusz keretében vagy egyetemi képzéseken. Nagyon fontos, hogy semmiképpen ne váljunk hiteltelenné, hiszen Magyarország már óriási mértékben felkarolta az összmagyarországi ügyét, és ennek köszönhetően rengeteg lehetőség nyílik anyanyelvünk elsajátítására és megőrzésére egyaránt, például a Rákóczi Szövetség által szervezett, egész éven át tartó turnusváltó táborok révén.

A február végén Budapesten megrendezett isko-

laügyi konferencia ékes bizonyítéka annak, hogy bárhol éljünk is a világban, mindenhol a helyi viszonyokhoz képest, kiemelt helyen szerepel a magyar oktatás kérdése. Az egész napos rendezvény nagyszerű alkalmat teremtett arra, hogy megismerkedhessünk a különböző módszerekkel, melyeket az adott ország sajátosságait figyelembe véve hoztak létre a szaktársak. Az előadásoknak, interaktív játékoknak köszönhetően egészen új dimenziók nyíltak meg előttünk, melyek kivitelezéséhez a magyar kormány nagymértékű támogatást nyújt pályázatok formájában.

A meghirdetett programsorozat másik elemét a Pedagógus Expo képezte, ahol a helyi és a külföldön tanító kollégáknak egyaránt alkalmuk nyílt a tapasztalatcserére. A Kongresszusi Központban egész napos szakmai eszmecsere zajlott, ahol a már mindenki által ismert hagyományos módszerek mellett komoly kutatásokkal alátámasztott újításokkal ismerkedhettünk meg. A standok sokféle új típusú oktatási segédanyagot mutattak be, míg a különböző termekben zajló előadások, interaktív foglalkozások a korosztályi sajátosságoknak megfelelően kínáltak nagyszerű dolgokat az érdeklődők számára.

Bárhol és bármilyen körülmények között is éljünk a világban – legyen az a Böjte Csaba által vezetett gyermekotthon vagy egy önfenntartó egyesületi kisiskola –, a magyar nyelv ereje olyan meghatározó és elszakíthatatlan kapocs, aminek megőrzésében és átörökítésében mindannyiunknak részt kell vállalni, ugyanakkor ebben az egyik legmeghatározóbb feladata a szülőkön kívül a tanároknak, és ezen belül is a külföldön oktató pedagógusoknak van. Bár a teher tekintélyes, de a tenni akarás bennünk még ennél is tetemesebb!

*Dabizs Mercédesz,
NYEOMSZSZ elnökségi tag, Franciaország*

A hétvégi magyar iskolák február végi budapesti találkozója rendkívül gazdag és színes programmal zajlott le. Külön kiemelem a rendezvénygazda, a nemzetpolitikai államtitkárság jelen lévő összes képviselőjének hiteles, sőt, átlagon felüli azonosulását a témával. Ez növelte a műsor vonzerejét a közel 80 fős közönség színe előtt.

A műsorban jómagam képviseltem Németországot a „Jó gyakorlatok” címszó alatt. A közönségben jelen volt Pereszlenyi Erika, a Nürnbergi Magyar Iskola, a Bajorországi Magyar Iskola tagiskolájának a vezetője, Eberling Tímea, a Baden-Württembergi Konzuli Magyar Iskola vezetője, és Alföldy Anna, a jelenleg alakulófélben lévő berlini konzuli iskola egyik tanárnője. Mind-egyikükkel folytattuk, illetve elmélyítettük szakmai egyeztetéseinket. Mint ismeretes, a Müncheni Magyar Intézet 2015-ben döntően segédkezett a Baden-Württembergi Konzuli Magyar Iskola beindításánál és az első tanév lebonyolításánál. Újabban pedig a berlini kolléginákat igyeksznék – saját kérésükre – konkrét hasznos tanácsokkal ellátni. Ebben a keretben fogadjuk személyes szakmai tapasztalatcserére a Berlinből érkező Alföldy Annát a Bajorországi Magyar Iskola regensburgi iskolájában. Ezután pedig a nürnbergi tagiskola vendége lesz Anna. Bízom abban, hogy a 2018/2019-es tanévtől a berlini iskolát is üdvözölhetjük a németországi magyar konzuli iskolák sorában.

Dr. Lengyel Zsolt, BUOD elnökségi tag

ösztöndíjasainak beszámolói egyesületi rendezvényekről

Megemlékezés a március 15-i nemzeti ünnep alkalmából Frankfurtban

Frankfurtban sokszínű műsorral emlékezett meg a cserkészcsapat az 1848/1849-es forradalomról és szabadságharcról.

1848. március 15. a forradalom kitörésének napja. Az ún. „márciusi ifjak” összegyűltek a Pilvax kávéházban, megírták a 12 pontot, amit később a polgármester és a tanács tagjai aláírtak. Az utcákon egyre csak gyűlt a tömeg, Petőfi több helyen is elszavalta a Nemzeti dalt, és kiszabadították Táncsics Mihályt a börtönből.

Egy diadalmas nap. Megannyi idősebb és fiatal magyar szívben lángolt a hazaszeretet, büszkeség és remény tüze. De mik voltak az előzmények, és mik voltak a következményei ennek a forradalomnak?

Frankfurtban 2018. március 11-én nemcsak az 1848. március 15-i eseményekről emlékeztek meg, hanem az egész szabadságharcról. A frankfurti magyar cserkészcsapat öt kis jelenetbe foglalva adta elő a történeteket, eltűnődött azon, mit is jelent az, hogy „haza”, és megemlékezett a 13 aradi vértanúról, valamint Batthyány Lajosról is.

A műsort katonadalok, a Nemzeti dal, valamint a Kossuth-nóta és Gábor Áron dalok ötvözte színesítette, ahogy egy kisfilm a 12 pontról is, amit már korábbi foglalkozásokon készítettek a cserkészcsapat tagjai. Ezenkívül bemutatták – a katolikus énekkar segítségével – Petőfi Sándor Csatadal c. versét, a Feltámadott a tenger c. film megzenésítése alapján.

Az előkészületek folytán nem csupán kívülről megtanult szöveget adtak elő a fiatalok, hanem történetekkel, magyarázatokkal és példákkal hallottak a szabadságharcról a korábbi próbákon. Kik is voltak azok a személyek, akikről tábornok keretében annyiszor énekelnek a nyáron? Miért függ össze az ágyúöntés a templomtornyok elhallgatásával? Mit jelentett vajon a márciusi ifjaknak a haza?

A frankfurti Lehel Vezér cserkészcsapat tehát sokrétű és tanulságos műsorral tisztelte meg a nemzeti ünnepet, melyen közel 120 környékbeli magyar vett részt.

Wack
Krisztina,
Frankfurt

Március 15-i ünnepi megemlékezés Münchenben

„Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent és munkálkodhass a jövőn.” – Széchenyi István gondolata ma is megállja a helyét. Ez az, ami arra ösztönöz bennünket, hogy ne felejtsük el elődeink bátorságát és hősi áldozatait, amelyekkel szilárd alapot vetettek a mai Magyarországnak. Ennek tudatában szervezte meg idén, 2018-ban a március 15-i ünnepi megemlékezést a Münchener Magyar Nyelvű Református Gyülekezet.

Ünnepségünket március 17-én, szombaton tartottuk. Fő előadónk dr. Pröhle Gergely, a Magyarországi Evangélikus Egyház országos felügyelője, korábbi berlini és berni nagykövet, a Petőfi Irodalmi Múzeum igazgatója volt. A korabeli hangulatot Kossuth-nótákkal elevenítettük fel, s ezen énekek különlegessége abban állt, hogy nem csak a színpadon hangzottak fel az ének strófái, hanem a közönség sorából is. Ugyanis a megemlékezést sohasem az teszi különlegessé, hogy mi történik a színpadon, hanem az, hogy hogyan lesz részese annak a közösség. Ezt követően hallhattunk egy gyönyörű zongoradarabot a müncheni zeneakadémia egyik magyar hallgatójától.

Versekből sem voltunk szűkében: Vörösmarty Mihály: „Szabad sajtó”, Szabolcska Mihály: „A hazaszeretetről”, Ferenczy István: „Szerelmes vers” és Petőfi Sándor: „Nemzeti dal” című versét szóltatták meg a lelkes és tehetséges szavalók. Gyülekezetünk kórusa, a Református Vokál pedig a „Legyen áldott Isten” című kórusművel színesítette előadásunkat.

Annak érdekében, hogy minél közelebb érezzük magunkat szeretett hazánkhoz, felcsendült előttünk egy népdal, és rövid néptáncbemutatót is láthattunk, amelyek gyönyörű élménnyel ajándékoztak meg bennünket. A köszöntő és zárógondolatokat Csákvári Dániel, a müncheni református gyülekezet lelkipásztora mondta el. Ünnepségünk végén felállva a müncheni és München környéki magyarok együtt énekeltek egy szívvel hazánk nemzeti imádságát, a Himnusz, valamint a Székely himnusz is elhangzott. A Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasaként segített az ünnepség előkészítésében, lebonyolításában, énekeltem a kórusban, valamint a Nemzeti dal elszavalásával segített az ünnepségünket. Hálásan köszönjük Ravasz Zoltánnak a sok segítséget, és azt, hogy lelkes munkájának köszönhetően megtekinthető a műsor az interneten is.

Marton Krisztián, München

„Minden más utána” — Így emlékeztek a hannoveri magyarok az 1848-as forradalomra és szabadságharcra

2018. március 11-én tartotta megemlékezését a Hannoveri Magyar Egyesület, valamint az Észak-németországi Magyar Református Lelkigondozói Szolgálat hannoveri gyülekezete.

Az alkalom istentisztelettel kezdődött, Menkéné Pintér Magdolna szolgálatával. Az igehirdetést követően a Hannoveri Ovi-Suli műsora következett, Szabóné Kliment Anita és Üveges-Rodina Zsuzsanna vezetésével, s természetesen egy csapatnyi kisgyermek közreműködésével. Így elevenedett meg szemünk előtt Weöres Sándor „Nincs szebb a virágnál” című megzenésített verse, s így melegítette fel lelkünket a „Szívem fölött kokárda” című gyermekvers, hogy csak néhány példát említek. Emellett minden kisgyermek nemzeti színű pártával, csáköval ékesítette fel magát, s tette még különlegesebbé a programot.

Ezután Deli Csanáddal közösen összeállított műsorunk következett, mely többek között Petőfi: Nemzeti dalából, a Kormorán „Mi Atyánk” című dalának feldolgozásából, egy rövidebb színpadi jelenetből és ünnepi beszédből állt. E műsor keretén belül hangzott el az alkalom talán egyik kulcsfontosságú gondolata: „Sok helyen látni, hogy az emberek nem tudják, mit kezdjenek a nemzeti öntudat gondolatával, már-már egyenesen megbélyegeztek azok a törekvések, amelyek nemzeti értékeink megőrzését hangsúlyozzák.

Megbélyegeztek, hiszen az egyenlőség ideája összeférhetetlen azzal, hogy fontossági sorrendet jelöljünk ki magunk számára: előbb a haza, és minden más utána.”

Sokunkat felrázott az a rövidke jelenet, amelyben két látzólag különböző ember (egy tanár és egy lázadó diák) osztotta meg véleményét az ünnepről. S most következzen két gondolat a jelenetből, amelyről úgy gondoljuk, hogy érdemes megosztanunk: „Mivel az ember közösségi lény, csak ilyen összefüggésben, ebben a kettősségben s egyben napjaink valóságában tudom személyesen megélni az ünnepet... Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy 1848. március 15. egyben: a polgári jogegyenlőség ünnepe is (kellene legyen)... a civilek ünnepe is, hisz a forradalmakat általában ők vívják meg... Meg a „lázadó”, világosan beszélő fiataloké, akiknek a szájában még az igen igen, a nem pedig nem!”

„Persze egy csipetnyi „hungarizmus” nem árt, főleg itt... Főleg itt! Éppen csak annyi, hogy megmaradjunk annak, aminek szü-

lettünk: magyarnak. S ha a túlvilágon összefutnánk pár olyan magyarral, akik vérüket ontották nemzetü(n)k jobb sorsáért, ne kelljen lesütni a szemünket. Ezért fontos ez az ünnep, nem szabad elfelejtenünk, hány ezren ontották vérüket önért, érted, értem. A legkevesebb, amit megtehetünk, hogy nem felejtjük el, kik vagyunk.”

A megemlékezés végén közösen elénekeltük nemzeti imádságunkat, a Himnusz, ezután a szeretetvendégség keretein belül, személyes gondolatainkat átadva egymásnak, kötetlenebbül folytattuk tovább az emlékezést.

Isten adja a következő nemzedékeknek a határokon túl (is), hogy a magyar történelem sorsfordító eseményeire való emlékezések szívüket felforraló, identitásukat erősítő alkalmak legyenek! S akkor valóban jöhet „minden más utána”...

Csőngedi Nikolett, Hannover

Június 4.

Nemzeti összetartozás napja

Szentmihályi Szabó Péter: Trianon sebei

Trianon sebeit az idő bekötözte,
de a vér átüt még mindig a sebeken.
Idegenek özönlöttek be a földre,
ki fegyverrel érkezett, ki fegyvertelen.
Aki fegyverrel jött, azt fogta a fegyver,
aki fegyvertelenül, azt befogadtuk,
fedéllel, földdel, szeretettel,
nem néztük, ki volt az anyjuk, az apjuk.

Feledd el, jó magyar, jobb, ha feledd
hőfödte hegyeid, kincses városaid -
még a fejfákról is letörölték a neved,
templomaidban más nyelven szólal a hit.

Mint gazda, kit ősi házából kivetettek,
s megjelennek a rablók, fosztogatók,
gyorsan leverik a címert s a keresztet,
s a magyarnak bottal osztanak útravalót,
szomorú szemmel néz vissza a gazda,
letérdel, megcsókolja ősei földjét,
aztán csak porát szívja, sarát dagasztja,
néhány régi írás, fakult kép az örökség.

Trianon sebeit az idő bekötözte,
de a vér átüt még mindig a sebeken.
Régi gazdaként lépek a magyar földre,
és szent szavait sohasem feledem.

Frankfurti jótékonysági magyar bál és táncház

**„Húzzad cigány mindaddig, míg a pendely
lánggal ég, de lánggal ég...”**

Majna-Frankfurtban számos egyesület igyekszik lehetőséget biztosítani, hogy magyar kultúránkat sokszínűen ápolhassuk. Az év talán legkiemelkedőbb rendezvényének a jótékonysági bál számít, ahol – mint egy családi találkozóra – Európa több részéről összesereglik a mulatni vágyó nép. A bált, amelyen több mint 700 fő vett részt, Horváth Ottó, a frankfurti magyar katolikus egyházközség elnöke, és Szegner Balázs düsseldorfi főkonzul nyitották meg, a vendégeket üdvözölve. A műsorban

fellépett a két frankfurti néptáncscsoport, a Cifra Gyermekek- és Ifjúsági Táncsportegyesület ördöngösfüzesi táncával és a Rezeda nádasmenti koreográfiával.

Ezt követően megkezdődött a tombolajegy-árulás, mellyel a frankfurti Lehel Vezér cserkészcsapat évek óta nagy lelkesedéssel és gondos előkészülettel gazdagítja a bál hangulatát. Nem kis feladat a tombolatárgyak beszerzése, csomagolása, felépítése és a jegyek árulása. A nyeremények közé tartoznak magyarországi finomságok, népművészeti tárgyak, belépőtulványok más magyar rendezvényre, a főnyeremény pedig idén egy kétéjszakás wellness utalvány volt.

A táncpőköpítéséről az Asterix könnyűzenei tánczenekar, illetve a táncházban a Varázskör zenészei gondoskodtak. Emellett Mester Szabó Ágnes és Mester Márk, valamint Müller Niki és a volt KCSP-ösztöndíjas, dr. Weidinger Péter mezősegi, széki, kalotaszegi és szatmári táncokat tanítottak.

A jótékonysági bál tombola bevételéből különböző magyarországi és Kárpát-medencében működő ifjúsági csoportokat szolgáltattak támogatni a cserkészcsapat.

Csupán egy kivetnivalót hagyott maga után a bál – túl gyorsan telik az idő, mikor jól érzi magát az ember. Ahogy a mezősegi népdalban hallható, a pendely még a bál vége után is lánggal égett. Ezt természetesen bóknak fogják fel a szervezők!

Örömmel várunk minden kedves érdeklődőt a következő frankfurti magyar jótékonysági bálra, 2019. február 16-án.

Wack Krisztina, Frankfurt

VIII. müncheni táncháztalálkozó A magyar népi kultúra megtartó ereje

Immár nyolc éve, hogy a müncheni Regös Magyar Néptánc Egyesület tavasszal különleges eseménnyel gazdagítja a magyar közösségek életét. Így volt ez idén is, hiszen nagy sikerrel zajlott a VIII. müncheni táncháztalálkozó a szervezésében 2018. március 10-én.

A lelkes előkészületek és egyeztetések már hónapokkal ezelőtt elkezdődtek, hogy a nagy napon minden zökkenőmentesen sikerüljön, hiszen több színes programelemet kínáltak a szervezők az érdeklődők számára.

A kora délutáni órákban lezajlott főpróbák után megérkeztek az első, legifjabb vendégek, akik Molnárné Hortobágyi Brigitta és Molnár Gábor, a Népművészet Ifjú Mestere, Örökös Aranyaskanttyús Táncos, a székesfehérvári Alba Regia Táncgyűttes tagjainak jóvoltából játékos tánc házon vehettek részt. A kézműves foglalkozások alkalmat nyújtottak a gyerekek számára, hogy hagyományos módon – hagymahéjjal – fessenek tojást, és el-sajátíthatták a kötélverés és a papírcsíktechnika fortélyait is. A felnőttek Brigi és Gábor vezetésével magyarózdai, majd Sütő Henrietta és Bilicki Viktor, a házigazda Regös Néptáncgyűttes tagjai segítségével rimóci tánc lépéseket tanulhattak. S ahogy az lenni szokott, az esti órákban gálaműsor következett, amely során a zürichi Óperenciás Néptáncgyűttes is bemutatkozott a müncheni vendégek előtt. Felléptek a Regös kezdő és haladó felnőtt csoportjai is, majd a gála zárásaként együtt táncolt a zürichi és a müncheni néptáncgyűttes. A találkozó hagyományos, igazi magyar tánc házzal folytatódott, ahol nem volt híja a jókedvnek, énekszónak, csujogatásnak. A talpalávalót ezen a különleges márciusi napon a Varázskör és a Lelkes Banda szolgáltatta fáradhatatlanul.

A rendezvény megálmodója és háziasszonya, Török Éva, a Regös Egyesület elnökségi tagja évről évre olyan közösségi eseményt hív életre, amelynek különlegessége abban a megtartó erőben rejlik, amit a népzene, néptánc, népi kézműves hagyományok nyújtanak. Mint egy tulipános láda, amelyben, ha a résztvevők kinyitják, megtalálják a számukra legszebb kincset. Amellett, hogy újabb emberi kapcsolatok születtek és régiak erősödtek meg, a szélrózsa minden irányából érkezők közelebb kerültek egymáshoz, a gyökereinkhez, a magyar népszokásokhoz és hagyományokhoz.

Patai Borbála, München

Stuttgartban idén tizedik alkalommal telt meg a „Kincsesláda”! Szavaló, prózamondó és népdaléneklő verseny

A versenyt dr. B. Szabó Dezső, a Stuttgarti Magyar Kulturális és Tudományos Központ igazgatója nyitotta meg. A mintegy 60 vendég szépen megtöltötte a termet. A majd 30 nevező, akik közül többen két kategóriában is neveztek, igazolja a rendezvény népszerűségét.

Az igazgató úr beszédében Latinovits Zoltánt idézte: „A vers olyan emberi beszéd, ami a dallal, az ősi dallal rokon, rokon avval a kimondhatatlannal, ami már-már titkos, sámáni mesterség. (...) A vers az ember legtöményebb megnyilvánulása, leganyagtalanabb röplülése, legforróbb vallomása a létről. A legszentebb játék. A kifejezhetetlen körbetáncolása, megidézése, ritka szertartás, műves fohász. Valami, ami születésének pillanatában, a halhatatlanságra tart igényt. Sokszor megpróbálok felidézni verseket, amelyek kedvesek voltak, titkon gyógyítók, ápoltak, ha beteg voltam, fölemeltek, ha elestem, és néha, amikor rajtam volt a fény, repülni is tudtam általuk.”

A legifjabbak kezdték a szavalást, ki bátran, ki kevésbé. A szülők néha talán még izgatottabbak voltak, mint a gyermekeik. A szervezőknek köszönhető családi hangulatban mindenki egyként izgult a másikért. Voltak közösen fellépő testvérek, de a cserkész-barátságnak köszönhetően müncheni-stuttgarti pár is akadt.

Délben kis szünet után a zsűrinek is meg kellett mutatnia a tudományát. Zsűritársam, Winter-Karsai Gizella előadó-művész nő fantasztikus hangulatot teremtett gitárjával énekelve. Nemcsak a gyermekeket sikerült bevonnia műsorába, hanem a lelkes felnőtteket is. Én egy népi rigmussal, újévi köszöntővel, a „Hejgetéssel” mutatkoztam be, majd Zelk Zoltán: Három nyúl című verses meséjét adtam elő, kis zenével fűszerezve alkalmi szereplők segítségével.

Elérkezett a felnőttek szereplése, és igazi drámákat éltünk át, ám a humornak sem voltunk híján. Az érzelmek a tetőfokra hágtak, s néha maratoninak tűnő idézetek hangzottak el (János Vitéz, Toldi, Rege a csodaszarvasról...), majd „Adjátok vissza a hegyeimet!” zengte a terem. Végül azonban Arany János: A fülemile című versével Grossmann Péter vitte el a pálmát, mintegy oldva a felfokozott hangulatot.

A népdaléneklés kategóriában is drámai volt a hangulat. Egy ifjú hölgy önmagát leküzdve énekelte a nemrég 92 évesen elhunyt Kallós Zoltán néprajzkutató, népzene gyűjtő kedvenc dalait, így állítva méltó emléket „Zoli bácsinak”, akinek gazdag életútjáról számtalan megjelent könyve, hangzóanyaga, díja, elismerése tanúskodik. Gyűjtötte a Muzsóségen, Kalotaszegen, Moldvánban és Gyúnesben a fölklórnak úgyszólván minden műfaját, különösen az énekes és hangszeres zenét, a népszokásokat és a szokásköltészetet. 1992-ben létrehozta a Kallós Zoltán Alapítványt, amelynek keretében szórványvidékeken élő magyar gyermekek anyanyelvi oktatását szervezik meg Válaszúton bentlakásos rendszerben, s ezenkívül foglalkozásokat tartanak számukra, megismertetik velük a hagyományos eszközöket, mesterségeket, népdalokat, néptáncokat. Az alapítvány ma is hatékonyan működik, évente számos népzenei tábor szervez. Életének utolsó évtizedeiben Kallós Zoltán Kolozsváron és Válaszúton élt és alkotott. Nyugodjék békében!

Hallottunk betyárballadát is, de végül Hatos Emília nagyfalusi dalcsoakra lett az első helyezett. Fáradtan, de élményekkel gazdagodva térhettünk haza, hogy újra és újra felidézhesük magunkban a nap szereplőit, szép pillanatait.

Most a verseny főszervezőjét, Jablonkay Lydiát kérdezem tíz évre visszatekintve.

– Kedves Lydia, hogyan jött a gondolat, hogy Stuttgartban szavalóversenyt szervezzél?

– Stuttgartban szavalóversenyt? Hiszen itt a gyerekek az iskolában – főleg negyedik után – nem tanulnak kívülről szinte semmit!

Akkor, 2008-ban azért kezdtem el szervezni a szavalóversenyt, mert bár sok (cserkész) gyerek járt a magyar iskolánkba (Miska), de a tanulás mellett igazi kihívást szerettek volna, egy kis kalandot, változatosságot.

– Gondoltad volna, hogy tíz évig is ki fog tartani?

– Akkor még nem is gondoltam, hogy nem egyetlen ilyen versenyt fogok szervezni, hanem egy – ma már hagyománnyá vált – rendezvényt kezdtem el. Mint ahogyan azt sem tudtam, hogy nemcsak a stuttgarti gyerekeknek és felnőtteknek nyújtok majd egy különleges programot, hanem országszerte és a határon túlról is lesznek olyanok, akik magukra veszik a fáradságot, és eljönnek hozzánk verset mondani.

– Mostanra több lett, mint csupán szavalóverseny, hogyan bővült, szélesedett a program?

– Közben a szavalóversenyhez csatoltam a rovásírásversenyt, három éve pedig van lehetőség arra is, hogy ne csak verset és prózát, hanem népdalokat is előadhassanak a versenyzők.

– Mire emlékszel vissza legszívesebben tíz év versenyeiből?

– Nagyszerű emberek segítettek évek óta a munkámat! Emlekeim között volt bőven izgalomtól folyó könny, örömtől csillogó szem, meglepetés, rekord és hihetetlenesség is. Sok szívét-lelket gyönyörködtető előadást hallgathattunk, ízes-szíves szavakat a zsűri tagjaitól, vagy éppen a Toldiból 47 versszakot.

Vagy „Apóka” (Mikes Elek), a 83 éves öregúr, aki Kárpáti Piroska tanítónő versét mondta el, akit a románok – többek között – ezért a verséért felakasztottak. Vagy

az a nem egészen 4 éves gyerek, aki egy széken ülve, a kezében egy Petőfi-képet gyűrögetve elmondta a Nemzeti dalt.

Itt említeném azt a négygyermekes anyukát is, aki hosszú szövegét mondta gyanúsánki, hogy már „nem beszél teljesen tisztán a nyelvet”, amíg ki nem derült, hogy a valóságban német, csak épp annyira tetszik neki a mi csodálatos, dallamos nyelvünk, hogy ennyire jól megtanulta! S azt a legénykét sem hagynám ki, aki olyan verset mondott 10 évesen, hogy szinte minden felnőttnek könny csillogott a szemében.

Kiváló zsűritagok, neves előadók a szünetben tartott gyerekprogramon, és sok munka!

A sor hosszú, ezek csak a kiragadott példák. Minden ilyen alkalom után kicsit kiüresedek, de boldogságot is érzek egyszerre. Nehéz elmondani ezt az érzést.

Sajnos, minden alkalommal meg kell küzdenem sok szülővel – hogy egyáltalán készítsék fel a gyerekeket, közben az elvárásaikat csökkentsék, hiszen külföldön élő, helyenként második-harmadik generációs, esetleg vegyes családokról van szó! S hogy megértsék: A verseny nem gond, hanem egy hatalmas lehetőség a gyerekeknek! Más felfogású szülőknek a „verseny” szó és tartalma a legnagyobb gondjuk!

Tíz év óta majdnem mindig ugyanazt a köszöntőt mondom, hiszen azóta is minden aktuális.

„Szeressétek meg az irodalmat. A boldogság egyik formáját lássátok benne! Keressétek benne a hitet, a szépséget, a tisztaságot, az igazságot és a jószágot. A költészet több, mint egyszerű, rímbe szedett verssorok összessége. A költészet maga az élet, a remény, a feltöltődés. Az az álmom, hogy közületek sokan szeressék meg a verseket, a szövegmondást, a népdalt! S még sok-sok évig legyen, aki megszervezi ezt a versenyt! Legyenek a háttérben segítő, szorgalmas kezek, legyenek olyanok is, akik eljönnek és tisztelettel meghallgatnak bennünket, és legyen egyre több résztvevő is. Nemcsak Stuttgartban, hanem országszerte, akár az egész világon!”

Kívánok én is sok erőt, egészséget, segítőket, versenyzőket a folytatáshoz!

Tóth-Pál Zoltán, Nürnberg

„Kincsesláda”

Kodály-est a berlini magyar nagykövetségen Kodály Zoltánra emlékeztünk

A Kodály-émlékév adott inspirációt, hogy Kodály-estet szervezzünk Berlinben.

Ősztündíjas társammal, Dúcz Erzsébettel közösen rendeztük meg az estét azzal a céllal, hogy Kodály Zoltánra emlékezzünk, hogy megmutassuk, milyen sok magyar muzsikussal él Berlinben, és természetesen azért is, hogy egy igazán kellemes estét töltsünk el közösen a nagykövetségen. Izgalmas programot állítottunk össze. Az érdeklődők népzenei, komolyzenei és könnyűzenei produkciókkal is találkozhattak, amelyek mind Kodály munkásságához kapcsolódtak.

Két kisebb előadás is elhangzott, az egyik Kodály gyűjtőútjairól, a másik pedig a zenei nevelésről, a Kodály-koncepcióról szólt. Ezenfelül ekkor mutatkozhatott be először a berlini magyar közösségi kórus, Kodály „Esti dal” című kórusművét énekeltük.

Már január óta próbáltunk az eseményre, szerencsére ez az este és a próbafolyamat meghozta a kedvet az éneklőkben a folytatáshoz. Megpróbáltunk minél több magyar muzsikust, előadót bevonni, minél inkább megmutatni az itt élő tehetségeket. Elégedetten zártuk az estét, nagyon sokan eljöttek, és igazán sokan kíváncsiak a folytatásra.

Szalay Zsófia, Berlin

III. Aranyalma szavalóverseny

A 86. sz. Apáczai Csere János Cserkészcsapat még alig ocsúdott fel a 20. évi jubileumi ünnepség örömeiből, máris újabb sikeres rendezvényt tudhat maga mögött. A cserkészcsapat 2018. március 3-án rendezte meg immár hagyományosnak számító Aranyalma szavalóversenyét a berlini Collegium Hungaricum épületében.

Az idei versenyen több, különböző karakterű szerző munkásságából válogathattak a jelentkezők. Az idősebb korosztály számára elsősorban Dsida Jenő, Tóth Árpád és Karinthy Frigyes műveit ajánlottuk, míg a fiatalabbak Janikovszky Éva, Szilágyi Domokos, Bálint Ágnes és Gyurkovics Tibor szövegeit szavalták. A szövegválogatás célja az volt, hogy minél többen találjanak a karakterükhöz illő művet. Ezenkívül idén szerettünk volna kicsit modernebb nyelvezetű műveket válogatni, hiszen tavaly már megismerkedtünk a klasszikus magyar irodalom nagyjaival, Petőfivel és Arany Jánossal.

A verseny zsűrije idén is érzékeny és szép szavakkal segítette az előadók további fejlődését. Jánosfalvi-Alföldy Anna, a berlini magyar iskola és óvoda pedagógusa kiemelte minden szavaló fiatal produkciójának legjobb vonásait, Simon Mátyás színész irodalomtörténeti érdekességeket fűzött az elhangzott művekhez, dr. Molnár Mária, a berlini Magyar Egyesület elnökhelyettese pedig már visszatérő, rutinos zsűritagként adott visszajelzést, odafigyelve hol a szavalók hanglejtésére, hol a magabiztosságukra vagy éppen lámpalázukra.

A verseny utolsó elhangzott szövege Radnóti Miklós „Nem tudhatom” című remekműve volt. Ez a költemény most is óriási hatást gyakorolt a hallgatóságra, a zsűri szemébe könnyet is csalt. Az előadó, Heiner Zsuzsanna érzelemgazdag szavaltatát első díjjal jutalmazta a zsűri. Díjat kapott magas színvonalú produkciójáért továbbá Czirják Eszter, Czirják Sára, Pető Levente, Krencz Barnabás, Konthur Zita és Grossmann Péter.

A III. Aranyalma szavalóversenyre idén már 25 előadó jelentkezett, amire nagyon büszkék vagyunk, hiszen a résztvevők száma évről évre nő. Ismét szép délutánt tölthettünk együtt a magyar irodalom legszebb szövegeinek társaságában. A megidézett szerzők és művek emlékeztették a résztvevőket, hogy anyanyelvünk irodalmáról a diaszpórában élve sem érdemes megfeledkezni, és hogy az milyen sokban gazdagíthatja életünket, illetve erősítheti hazánkhoz fűződő viszonyunkat.

Dúcz Erzsébet, Berlin

Rendhagyó programok az újonnan alapított Hamburgi Magyar Iskolában — Médiasuli, meseelőadás, táncház

Idén januárban indult be a magyar iskola Hamburgban. Az iskoláról készült felvételeket dolgozták fel Deli Csanád KCSP-os társam instrukciói nyomán az általa vezetett Médiasuli előadásán. Ezt követte csángó újévi köszöntőm, a „Hejgetés”, majd interaktív meseelőadásom, Zelk Zoltán: Három nyúl című verses meséjének zenés változata. A programot vidám moldvai táncházzal zártuk.

Az iskola alapító okirata számomra megható, mily mélyen tükrözi azt az erőfeszítést, összefogást, lelkesedést, amellyel megálmodói létrehozták. Ebből idézek olvasóimnak:

„Az álomképeket nem lehet kinyílt szemmel megölelni, s álmodni se lehet mindég; az életnek döcögős útja felráz.” (Bolyai Farkas)

Jövőkép

Álmodunk. Egy Magyar Iskolát látunk, ami a Hamburgban élő több ezer magyarság gyermekeinek jövőt ad, ami gyökereik örökségét, hitét, erkölcsi tartását beléjük plántálva azok büszke hordozóivá teszi őket, bárhová vezesse is őket majd az életük útja.

Álmodunk. Látjuk, miképp fogadja be Hamburg is a magyar nyelvű oktatást, miképp ismeri el a magyar kultúrát és nyelvet, miként ajánlja egyenjogúan választható érettségi tantárgyként a magyart.

Álmodunk, de fel is ébredünk. Látjuk tisztán az előttünk álló feladatokat és kihívásokat. Elszánt szülőkként saját gyermekeinkért és az ő jövőjükért vállaljuk az előttünk álló utat, egymásba karolva, időnkkel, tehetségeinkkel és teljes szívünkkel feszülünk neki a napi feladatoknak.

Helyzetünk, korábbi törekvések, iskola szerepe és kapcsolata az egyéb csoportokkal.

Egyletünk, a Hamburgi Magyarok Egylete (HME), több mint 110 esztendőre tekint vissza, mialatt különféle sorsú és több hullámban érkezett magyarokat fogott össze és adott számukra kapaszkodót új, idegenbe szakadt életük megszilárdításához és mindeközben magyarságuk megtartásához. Időről időre különböző fórumok kaptak kisebb vagy nagyobb hangsúlyt az egylet története folyamán. Megtartó gerincként a magyar katolikus és református gyülekezetek bátyái mellett volt, hogy bálók sorozata, vagy évtizedeken át töretlenül működő irodalmi kör, a Klub adott közösségi programokat. Ebbe a háttérbe kapaszkodva indult útjára a gyerekcsoport, ami szintén élt meg aktívabb és langyosabb periódusokat. 2016-tól újult erővel folytatta útját a gyerekcsoport három lelkes anyuka vezetésével, hogy havi rendszerességgel gyűjtse össze a magyar gyerekeket a legkisebbektől a nagyobbakig. E gyerekcsoporton belül pedig szárba szökken a már régóta dédelgetett álom, egy iskola a hamburgi magyarságnak.

A katolikus és református gyülekezetek havonkénti miséi, illetve gyerekek-istentiszteletei nyújtanak még lehetőséget a gyerekek

rendszeres találkozására. A fiatalság számára, hitüknek és közösségüknek megerősítése érdekében a világban sokhelyütt jól működő példák alapján a református gyülekezetben megszületett egy cserkészcsapat felállításának gondolata, mely az iskolával szorosan együttműködve a felnövő gyerekek számára az oly nagyon hiányzó és a közösségalkotás számára nélkülözhetetlen alapot, a gyerekek (és szülők) legalább kétheti rendszerességgel személyes és élménydús találkozásait biztosíthatja.

Az újonnan megalakult Hamburgi Magyar Iskola így fontos alapot képez a gyerekek egybefogása terén is és kapocsként működik a korábban Hamburgban és környékén külön-külön elszigetelten, vagy kisebb csoportokra szakadtan felnövő magyar gyökerű gyerekek számára.”

További információt az iskola működéséről, beiratkozásról az alábbi címen kaphatnak:

ham.magyarsuli@gmail.com

Az iskola életébe betekintést nyújt Deli Csanád Kőrösi Csoma Sándor Programos társamnak az általa vezetett Médiasulin készült tudósítása. Cikke és videója az alábbi linken érhető el: <https://www.korosiprogram.hu/munkankrol/mediasuli-hamburgban>

Csanád előadását követően kikötötem egy zörgő-börgőkkel teleaggatott tízméteres kötelet, s szolt a kettős furulya, morrogott a „bika”, én meg lelkes közönségem segítségével elmeséltem csángó újévi köszöntőmet, a „Hejgetést”, amiben a búza életútját mondom el a vetéstől a kenyérig. Majd a meseelőadáshoz való szereposztással kiosztottam a fejbábokat, s kezdődhetett a mese. A kőtélnél lelkesen zörömböltek a gyerekek, míg az állatjelmezbe bújt szereplők tánc lépésben menekültek a három félelmetes nyúl hírének hallatán.

Ezt követte moldvai táncházunk, ahol még egy dalt is megtanultunk, erről az alábbi linken elérhető videó tanúskodik: <https://www.korosiprogram.hu/galeria/videoak/moldvai-tanchaz-hamburgban>

Nagy öröm volt Hamburgban, hogy ismét nagyszerű, lelkes csapattal találkoztam. Legutóbb 2016 őszén jártam náluk, amikor

három lelkes anyuka vette kézbe a gyermekcsoport szervezését, s volt szerencsém első programjukon szüreti műsoromat előadni. Az erről szóló írásom az alábbi linken érhető el: <http://korosiprogram.hu/munkankrol/harom-lelkes-anyuka-kezbe-vette-gyermekcsoport-szervezeset-hamburgi-magyarok>

Köszönet a táncot tanító Borsos Editnek, alkalmi zenésztársaimnak és a szervezőknek: Rostás Attilának, Brockhauser Sándornak, valamint Brandt Orsolyának és Deli Csanádnak a szép fotóért és a videóért. Az ebből készült képgaléria az alábbi linken érhető el: <https://www.korosiprogram.hu/galeria/kepek/mese-eloadas-tanchaz-hamburgban>

Tóth-Pál Zoltán, Nürnberg

„Disznótoros bál” Hannoverben

Február első hétvégéjén, pénteken és szombaton tartotta a már hagyományosnak mondható disznótoros magyar bálját a Hannoveri Magyar Egyesület. Az eseményre a Hannover mellett lévő Harsum településen került sor egy magyar házaspár vendéglőjében, a Kuckuck-ban. A hagyományos disznótoros ételek mellett a talpalávalót az Andi és a Partyzánok nevű formáció adta.

Nöllenburg Gabriella, az egyesület elnöke kérdéseinkre elmondta, hogy az első összejövetelt 1979-ben tartották, ebből következik, hogy az idei már a 39. alkalom volt az egyesület történetében. A közösségi esemény csupán később kapta a disznótoros jelzést, kezdetben egyszerű találkozási lehetőség volt 25-30 fő részére, amin rendszeresen

igazi délvidéki ízek jelentek meg. A magyar összejöveteleken egyre többen és többen lettek, délvidéki hentesmesterek is ellátogattak ide, később már zenészeket is hívtak. Így nőtt „bállá” az évtizedes esemény.

Az idei bál különlegessége a helyszínben is rejlik, hiszen ez az első alkalom, hogy itt lett megrendezve, továbbá lehetőséget adott arra, hogy az érdeklődők két időpont között is választhassanak: másodika, péntek és harmadika, szombat.

Személyesen a második ünnepségen vettem részt. Kapunyitás hat órakor volt, minden kedves betérő üdvözlő italt kapott. A büfét ünnepélyes keretek között Gabriella nyitotta meg. Hét órától kínálták a finomabbnál finomabb házi fogásokat: hurka,

kolbász, töltött káposzta, fasírt, köretnek hagymás tört krumpli, zöldségek, saláták sokasága volt a svédasztalon, eközben tombolajegyet lehetett vásárolni. A háttérben szép instrumentális zene szólt. György Levente operaénekes a Bánk Bánból ismert Bordallal hozta meg az étvágyunkat, őt File Zsolt kísérte. A tombolahúzás során finom otthoni ízeket és vásárlási utalványokat nyertek a szerencsésebbek. Éjféltől gulyásleves és deszszeretek, s közben tánc hajnalig ismert slágerekkel.

A fergeteges hangulat mindenkit arra buzdít, hogy jövőre is tiszteletét tegye ezen a szép eseményen.

A kérdéseket köszönöm Nöllenburg Gabinak, aki megválaszolta, és Csöngedi Nikolett ösztöndíjas társamnak, aki pedig feltette azokat.

Deli Csanád, Hannover

Fotók: Zámbo Béla, Deli Csanád

Médiasuli Hamburgban

Érdekel a videóvágás? Kíváncsi vagy, hogy hogyan készíts kisfilmet, tudósítást? Február 17-én ezekre a kérdésekre kerestük a választ a hamburgi Médiasuliban.

Február 17-én a Hamburgi Magyarok Egyesülete jóvoltából előadást tarthattam arról, hogyan és miként érdemes nekiállni a videóvágásnak. Mivel úgy találtam, hogy a videótudósításokra igen nagy igény van egyesületi és egyéni szinten is, ezért elsősorban egy rövid videótudósítás közös megvágására vállalkoztunk. Személyes élményem, hogy egy videótudósítás igen sokakhoz eljut, de akár a tévéadók tematikus műsoraiban is helyet kaphatnak ezek az anyagok, még több embert megszólítva, hírt adva az egyesületi tevékenységekről.

Február 10-én betekintést nyerhettem a januárban indult hamburgi magyar iskola életébe, és itt készítettem videófelveteleket.

A jelenlévőket is arra biztattam, csatlakozzanak kezdeményezésemhez, meséltem a videókészítés mikéntjéről az érdeklődőknek. Tehát ekkor készültek el az alapanyagok.

A közös munka – ami egy előadás keretein belül folyt – első lépése egy tudósítás szövegének a jelenlévőkkel együtt való szerkesztése volt. Miután egyöntetűen elfogadtuk a közösen megírt/ kiegészített szöveges anyagot, megkértem egy résztvevőt, Zayzon Rékát, hogy mondja fel diktafonra az elkészült szöveget.

Ezután a vágás folyamatát mutattam be, amelynek eredménye a hamburgi iskoláról szóló rövid tudósítás lett. A végleges szerkesztésért a hamburgi magyar közösség tagjainak tartozom köszönettel.

Az írásom helyett „beszéljen” a kész munka! Kérem, tekintse meg a végeredményt: <https://www.youtube.com/watch?v=bKpZtYCyLTs&feature=youtu.be>

Deli Csanád, Hannover

Fotó: Brandt Orsolya

A magyar kultúra napja Hannoverben

A hannoveri református templom gyülekezeti terme szolgált otthonul a 2018. január 20-án 19.00 órákor megrendezett „Magyar Kultúra Napja” programnak. Az egyesület szervezésében és támogatásával létrejött este közel kilencvenen voltak kíváncsiak Hannoverből és a környékről. Sőt, német barátok is együtt szórakoztak magyar testvéreinkkel.

Ősztöndíjas társam, Deli Csanád vállalta magára a szervezés oroszlánrészét: Ő egyeztetett a zenészekkel, művészekkel, s az ő jó szervezőképességének köszönhetően lehettünk részesei ennek a fergeteges estének.

Az este folyamán öt műsorszámot hallhattunk és láthattunk. Elsőként Maksay Csaba kápráztatott el bennünket játékaival, aki kolozsvári születésű fiatal cselistaként idén kezdte meg tanulmányait a hannoveri zeneművészeti egyetemen. Őt követte két fiatal tehetség, Gombai Sára és Spiekermann Ádám, akik gitár és cajón hangszerekkel és Sára csodás hangjával ejtették rabul a publikum szívét. (A két fiatal egyébként a hannoveri tini csoport oszlopos tagja.) Majd Molnár Edina (a hannoveri tini csoport egyik vezetője) szórakoztatott bennünket két József Attila-vers parafrázisával.

Az est fő előadója a szegedi eLVe együttes volt, tagjai versmegzenésítéseikkel tették még különlegesebbé ezt az alkalmat.

2012-ben kezdtünk el együtt zenélni. Eredetileg egy összművészeti körből indultunk, s ez alakult át zenekarrá.

Rövid interjú keretében megkérdeztük őket, magukról:

– Mióta zenéltek együtt? Hol és hogyan indultatok?

Pohl Judit:

Pikó András: *A szegedi egyetemről ismerjük egymást. Mindannyian magyar szakosak voltunk.*

– Saját megfogalmazásotokban: milyen stílust képviseltek?

Judit: *Akusztikus folk-rockként tudjuk meghatározni magunkat.*

– Milyen terveitek vannak a jövőt illetően?

András: *Szeretnénk befejezni a készülő második lemeziünket és tágítani a horizontjainkat.*

Judit: *Foglalkozunk már nemcsak magyar, hanem világirodalmi szerzők műveivel is. Készülőben vannak angol nyelvű versek megzenésítései is.*

Ahhoz a kérdéshez, hogy hogyan érezték magukat, nem is jutottunk el, mert ők maguk kérdés nélkül is megfogalmazták érzéseiket: „Fantasztikusan éreztük magunkat Hannoverben. Csodálatos az itteni magyar közösség.”

(Illőnek érezzük név szerint is megemlíteni a zenekar tagjait: Pikó András Gáspár – gitár, Pohl Judit – ének, basszusgitár, sáándob, Deli Csanád – klarinét, ének, furulya, doromb, Talabér Áron Bence – gitár, basszusgitár)

Az est további részében – egy rövidke szünet után – a hannoveriek körében már jól ismert György Levente operaénekes, zongorista, és zenésztársa, Oláh Viktor hegedűművész, primás bámulatos előadásával és szünni nem akaró tapsviharral zárult a kötött program. Előadásukban felhangzott a Pacsirta, Monti Csárdása, Brahms Magyar táncai is többek között. Mosolyt csaltak az arcunkra, könnyeket a szemünkbe. Csodálatos volt.

A műsorszámok után közös vacsorára invitáltuk a kedves közönséget, ugyanis a Hannoveri Magyar Egyesület elnökszönya, Nöllenburg Gabriella jóvoltából ízletes gulyásleves és hozzá sós és édes magyar házi finomságok voltak a terítéken.

Igazán csodálatos, élményekben és maradandó emlékekben gazdag estét kaptunk. Biztosak vagyunk benne, hogy bár még csak második alkalommal rendeztük meg ezt az eseményt, ez már hagyományá érik közösségünkben.

Csöngedi Nikolett, Hannover

„Die Sprache Europas ist die Übersetzung” – Werkstattgespräch mit Gudrun Brzoska und Tímea Tankó anlässlich der Eröffnung der „Ungarischen Bibliothek in deutscher Sprache”

A program húsz érdeklődő részvételével került megrendezésre, akik között a Regensburgi Egyetemi Könyvtár igazgatóját, André Schüller-Zwierleint, és Münchenből Spiller Krisztina konzul asszonyt is üdvözölhettük.

Az est első részében Gudrun Brzuskát és Tankó Tímeát az olvasás szerepéről és a könyvismeretetések és fordítások folyamán betöltött szerepéről kérdeztük, majd a fordítások interkulturális összefüggéseivel kapcsolatban ismerhettünk meg érdekes megoldásokat a fordítónótól. A fordítások létrejöttének gazdasági feltételeivel, a fordítók érvényesülésének lehetőségeivel kapcsolatos kérdéseket is körüljártunk.

A program második részében a résztvevők megtekinthették az olvasó- és tantermet, ahol a kb. 2500 kötetes könyvtári

különgyűjtemény „Magyar irodalom német nyelven” hozzáférhető, kézbe vehették a könyveket és egy pohár bor és aprósütemény mellett, oldott hangulatban folytatódta tovább a beszélgetések.

A gyűjteménnyel kapcsolatos információk a

jövőben a Magyar Intézet honlapjáról lesznek elérhetőek, az oldal jelenleg még felépítés alatt áll: www.literatur.ungarisches-institut.de.

Busa Krisztina, M.A.

1848 – 2018: március 15-ről emlékeztek meg Nürnbergben

Mit jelent számunkra az 1848-49-es forradalom és szabadságharc 170 év távlatában? Erre a kérdésre kaptunk választ a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület szervezésében bemutatásra került műsor által. A megemlékezésen Rozmán Lajos, a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület volt elnöke ünnepélyes keretek között vehette át Tordai-Lejkó Gábor főkonzul úrtól a Magyar Arany Erdemkereszt kitüntetését.

Idén is sok-sok előkészület, próba előzte meg az ünnepi megemlékezést. A műsort Tóth-Pál Zoltán, a Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasa úgy állította össze, hogy a nürnbergi magyar csoportok és szervezetek külön-külön, de mégis egységet alkotva megmutathassák magukat. A különböző csoportok előadásaiiban közreműködött az ösztöndíjas által alapított nürnbergi magyar citerazenekar és kórus. Az ünnepi megemlékezés konferálását, valamint az egyes csoportok bemutatását V. Zombory Anikó vállalta magára. Anikó a Nürnbergi Magyar Gyerekcsoport programjait szervezi Horvát Beával, önkéntes szülők bevonásával. Már a megemlékezés előtt egy órával kézműveskedtek a gyerekek, miközben '48-as dalokat énekeltek. Sorra készültek a kokárdák, nemzeti színű tulipánok és a színes kifestők nemzeti jelképeinkkel...

A műsor előtt Reiss Pirokska, a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület vezetőségi tagja köszöntötte a vendégeket: Tordai-Lejkó Gábor müncheni főkonzult, Spiller Krisztina magyar közösséggel való kapcsolattartásért felelős diplomatát és dr. K. Lengyel Zsoltot, a Münchener Magyar Intézet igazgatóját, egyben a BUOD vezetőségi tagját és a jelenlévőket. Ezt követően Tordai-Lejkó Gábor mondta el ünnepi beszédét, melyben kiemelte magyarságunk, nyelvünk, kultúránk megőrzésének jelentőségét.

„Március 15. mindannyiunk meghitt nemzeti ünnepe, hiszen kisgyerekkorunk óta ismerjük, megszokott rendezvényeken, a jelenlegihez hasonló kedves ünnepségeken emlékezünk meg a nemzetünk nagyjairól, Petőfi Sándorról, Jókai Mórról, Vasvári Pálról. Hiába verték le a forradalmat és szabadságharcot, az közel sem volt eredménytelen.

Mi, magyarok, ma is makacsul hisszük, hiszünk a nemzet eszméjében, annak erejében. (...) Fontos, hogy őrizzük nyelviünket, kultúránkat, személyes emberi kapcsolatainkat, vagyis megtarthatjuk az anyaországhoz fűződő kötelekeket, és egy csodálatos országból jövőnk, ahova szeretem mindannyian boldogan térünk vissza akár nyaralni, akár egy hétvégére, vagy hosszabb időre, ha isten is úgy akarja.

A magyar kormány vállalta, hogy hathatós segítséget nyújt a határon túl élő magyaroknak a világon mindenütt, ahogy itt Bajorországban is. A kormány támogatja a diaszpórában élő gyermekek anyanyelvi oktatását a konzuli modell keretében, hétvégi magyar iskolákban. Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasok küldése által segíti a diaszpóra közösségeit,

Németországban az idén 16 fiatal ösztöndíjas tevékenykedik, itt a Nürnbergi Magyar Kultúregyesületben is. A diaszpórában élő fiatalok anyaországgal fenntartott kapcsolatainak erősítését szolgálja a Rákóczi Szövetség diaszpóraprogramja. (...)

Örömmel tettem eleget meghívásuknak, és jöttem el Nürnbergbe, ahol élő, dinamikus, összetartó magyar közösség van: tánccsoporttal rendelkezik, bált, ünnepségeket, számos kulturális programot szervez. A Nürnbergi Hévígyi Magyar Iskolában immár 80 diák tanul, s erre igazán büszké lehetünk. Azt látom, hogy gyermekek szerencsére szép számmal vannak. Hálás köszönet illeti mindezt a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület elnökét, Bíró Pétert, és természetesen segítőt, valamint az iskolát és vezetőjét, Pereszlényi Erikát, amely szervezetek és személyek sokat tesznek azért, hogy a nürnbergi magyarok egymás között egy idegen országban is otthon érezhessék magukat. Köszönöm a meghívást!”

Kezdetét vette az ünnepi műsor, s elsőként a legkisebbeknek jutott a főszerep. Szóltak a furulyák, pengtek a citerák, zengett az ének: „Aki nem lép egyszerre...”, bevonult a Nürnbergi Magyar Baba-Mama Klub Sándorné Krizsán Ildikó vezetésével. Bemutattak pár ölbeli játékot „így mennek... a huszárok”, s énekelve, a közönség elismerő tapsára vonultak ki. A legkisebbeket az óvodások játszócsoportja követte szintén Sándorné Krizsán Ildikó óvónő vezetésével. Ki seprűparipán, ki a saját készítésű kis dobját verve, zenekari kíséretre énekelve „Harangoznak a toronyba...”, vonultak be. Közösen szavalták Drégely László: „Pereg a dob” című versét. Őket követték a Nürnbergi Hévígyi Magyar Iskola tanulóinak szavalatai. Panyi Roberto kezdte a sort, Donászy Magda: „Március 15-ére” című versét bátran szavalta. Botos Pankától Gyulai Pál: „Hadró uram” hangzott el, s ezt követte Vörösmarty Mihály: „Harci dal”-a Heinrich Bernadette művészi előadásában. Végezetül Wibling Viktor szavalta Szepsy Eleonóra: „Márc. 15.” című versét.

Ezt követően a „Titokban ünnepelt március 15-ék” című összeállítást adta elő a citerazenekar közreműködésével Csöngedi Nikolett hannoveri és Tóth-Pál Zoltán nürnbergi KCSP-ösztöndíjas. Nikolett igen nagy sikert aratott utolsó monológjával, melyben egy 17 éves kamasz mondja el, mit jelent neki március 15. mint ünnep.

Következett Dietrich Éva kommentjével, vezetésével a Nosztalgiaclub. Itt a legidősebbek mondták el versben, prózában, mit jelent nekik március 15., hogyan él bennük a forradalom eszméje. Elisabeth Ottenberger költő és író, a Magyar Írók Nemzetközi Szövetségének tagja, saját gondolatait olvasta fel, mint ahogy Szász József is.

Igen, ma már szabadon választhatunk és szabadon ünnepelhetünk, félelem nélkül tűzhetjük ki a kokárdáinkat március 15-én, de volt idő, hosszú idő, amikor főleg az elszakított országrészekben tiltották, egyenesen büntették a magyar megemlékezéseket.

Ilyen korszakról szól a Tichy Gyöngyi által felolvasott 1931-ben íródott vers: Reményik Sándor: „Erdélyi március”.

Juhász Gyula: „48 március 15.” című versét szavalta Grossmann Péter zongora- és szavalóművész, több versmondóverseny győztese.

Ezt követte Szász Erzsébet idézete Vörösmarty Mihálytól.

Nemeskürty István mondta: „A múltat nem lehet elvenni tőlünk, de az csak akkor a miénk, ha ismerjük.” Ma, 170 évvel az 1848-as forradalom és szabadságharc után, ismerjük-e eléggé a múltunkat? Vagy minden generációval kicsit kopik, szakadozik az emlékezet,

fakul 1848 fénye és jelentősége? Erről szól Bodor Aladár: „A pesti fiam” című verse, melyet Sighisorean Valentin olvasott fel.

Majd megpendültek a citerák, s nótázva bevonult a Tűzvirág Néptáncgyűttes Körtvélyesi Anna néptáncpedagógus vezetésével. A regruták serényen járták a kónyi verbunkot, s utána magyarbódi csárdással búcsúztak mátkáiktól. A megérdemelt taps után felvételtől Kallós Zoltán énekét hallgathatta meg a közönség: „Esik eső, szakad, szakad...” A Nemzet Művésze címmel és a Magyar Corvin-lánccal kitüntetett, kétszeres Kossuth-díjas erdélyi magyar néprajzkutató február 14-én hunyt el életének 92. évében választási otthonában. Reá emlékeztek a jelenlévők.

Ezután a Tóth-Pál Zoltán által tekerőn előadott Kossuth-nótához csatlakozott a közönség éneke, melyben a 13 aradi hős nevét felsorolva emlékeztünk a szabadságharc áldozataira.

Következett a Nürnbergi Magyar Citerazenekar műsora Vörösné Fail Bernadett vezetésével. Furulyaszóra, citerák pengésére közönségünk lelkesen énekelte kórusunkkal az ismerős 48-as dalokat.

Ezt követően a Nürnbergben élő Filkor zenészcsalád előadásában hallhattuk a „Nemzeti dalt”, Filkorné Juhász Ica és fia, Dávid, énekelte a közönség tetszését elnyerve. Majd Grossmann Péter előadóművész szavalta el Kölcsey Ferenc: „Szózat” című versét igazán egyedülálló módon, felejthetetlenül.

Elérkezett a program legszebb pillanata. Rozmán Lajos, a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület egykori elnöke munkájának és életútjának megbecsülése és elismerése jeléül a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetéssel vehette át Tordai-Lejkó Gábor müncheni főkonzul úrtól ünnepélyes keretek között. A főkonzul úr méltatta Rozmán Lajost, bemutatta életútját, illetve kiemelte az egyesületért, a helyi magyar közösségért és a magyar-német kapcsolatokért végzett fáradhatatlan munkásságát.

Ezt követően dr. K. Lengyel Zsolt köszöntötte Rozmán Lajost. A BUOD mint a Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége elismeri Rozmán Lajos áldozatos munkásságát, együttműködését a magyar szervezetekkel.

Rozmán Lajos a kultúregyesületnek 1970-től vezetőségi tagja, majd 1972-től egészen 2017-ig, azaz 45 éven át elnöke volt. Elnöksége alatt intenzív és értékes kapcsolatot ápol a Nürnberg városával, illetve magyarországi és németországi szervezetekkel. Az együttműködés nagyban hozzájárult a magyarság pozitív megítéléséhez. Rozmán Lajos munkássága felbecsülhetetlen értéket jelent a Nürnbergben és környékén élő magyarságnak. Folyamatos erőfeszítéseket tett arra, hogy a mindenkor újonnan kitelepült magyarok Németországba úgy illeszkedhessenek be, hogy közben megőrizték és ápolják a magyar identitásukat, és ezt a későbbiek folyamán az újabb generációknak továbbadják. A már hosszabb ideje Németországban élők is aktív részesei voltak az egyesületi életnek. A nagy számban megrendezésre kerülő események összehozták a különböző célcsoportokat, ezáltal erős és elismert kisebbséggé váltak Nürnbergben. Függetlenül a tagok és érdeklődők összetételétől rendszeresen megrendezésre kerültek a

nemzeti ünnepek, megemlékezések. A különböző kulturális események megszervezése és a híresebbnél híresebb előadóművészek meghívása, fogadása szinte rutinná vált.

A program állófogadással végződött, melynek során nem csupán kötetlen beszélgetésre és a gratulációkra volt lehetőség, hanem az érdeklődők megtekinthették Rohály Ferenc tematikus képműalkotását, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc ihlette érzéseit, látomásait, gondolatait rajzokon adaptálva. Lehetőség volt a Minority SafePack, vagyis a nemzeti kisebbségvédelmi kezdeményezés aláírására is.

Kapcsolódó program volt Deli Csanád hannoveri KCSP-ösztöndíjas Médiasuli előadása is.

Tóth-Pál Zoltán, Nürnberg

Vajda János: *Se földem, se hazám* (1848)

Se földem, se házam nincsen,
Egy pár kéz a tőkepénzem;
Majd a szabadság harcában
Egy öles föld lesz jutalmam;
Ejh, elég lesz az nekem!

Mit nevettek, ti gazdagok?
Tán a honért csak ti haltok?
Önző volt és lesz az ember,
Haszon nélkül halni sem mer.
S a halál nem hasznotok.

Hej hogy épen a világban
Az nem harcol, akinek van!
Van ezüstötök, aranytok,
S ha a fegyvert eldobjátok,
Másutt is lehet hazátok.

De a szegény, akinek nincs
Házájánál kedvesebb kincs;
Ha elveszti s meg nem halna,
Hiszitek-e, hogy találna
Sírján kívül szebb hazára!?

Még létezik, él a Magyar Katolikus Egyházközség Nürnbergben!

Több mint két évtized után sajnálatos, hogy elvesztettük a Nürnbergi Magyar Katolikus Missziót, s benne a templomot, melyet 1998-ban szenteltek fel Jézus Szíve ünnepén. Azonban szeretnénk életjelet adni, megkondítani a harangot, hogy felhívjuk a Nürnbergi Magyar Katolikus Egyházközségre a figyelmet segítő kezek reményében, és egyidejűleg értesíteni a helyi magyarságot, a katolikus híveket a szentmisék új helyszínéről, időpontjáról.

Igen, még létezünk! Sajnálatos, hogy Bereczki Béla atya, a bambergi püspökség által utolsóként kirendelt papunk 2012 decemberében váratlanul elhunyt, így a helyi közösség pap nélkül maradt. A Magyar Katolikus Egyháznak nem állt módjában új papot delegálni a hazai paphiány miatt. Az úr jelentős, ami utána maradt, hiszen nem csupán Nürnberg, hanem Bamberg, Regensburg és Eichstätt is hozzá tartozott. A bambergi érsekség pap hiányában megszűntnek tekinti a Nürnbergi Magyar Katolikus Missziót.

Jelenleg Stemper Ferenc tisztelendő úr tartja a szentmiséket, akinek nagy hálával tartozunk szolgálatáért, hogy nyugdíjasként, idős kora ellenére 80 kilométerről Nürnbergbe utazik kéthetente. Az atya bánáti sváb származású, de magyarbarát lelkületű. Őt még Erdélyben Boldog Márton Áron szentelte fel 1962-ben. Az atya a mai nehéz időkben is kitartott a hívek mellett, buzdította, vigasztalta lelkünket. Kívánunk neki ez úton is sok erőt, egészséget!

Hasonlóképpen köszönjük a munkáját dr. Lipécz Józsefnek, egyházközségünk elnökének, aki minden követ megmozgatott, hogy helyet találjon kicsiny, de lelkes gyülekezetünknek. Általa kaptunk helyet Langwasserben, a Caritas-Seniorenheim St. Josef időotthon kápolnájában. Itt tartjuk minden vasárnap 11 órától a szentmiséket, illetve igeliturgiákat. Köszönet illeti a Gecző házaspárt, Ildikót és Sándort az igeliturgiák megtartásáért, és Zeutshel Nórát, kántornőnket szép régi, valamint ifjúsági egyházi énekek előadásáért, kíséretéért. Ugyanígy köszönet illeti minden lelkes hívünket és segítőnket.

Nagy örömmre szolgál, hogy már az első mise alkalmával új arcokat fedezhettem fel a hívek között. Várunk továbbra is mindenkit szeretettel!

Cím: Langwasser, Caritas-Seniorenheim St. Josef, Giesbertsstraße 65. Megközelíthető az U1 Langwasser Súd végállomásától.

Tóth-Pál Zoltán, Nürnberg

59. EMEIK – Nagyheti Konferencia

2018. március 24. és 30. között került megrendezésre az 59. EMEIK (Európai Magyar Evangéliumi Konferencia) mesés környezetben, a Burbach mellett található Holzhausenben. Közel hetvenen jöttek el (idősebbek, fiatalabbak, családok) Európa minden tájáról, hogy hitükben, magyarságtudatukban erősödjenek és a közösség élményével gazdagodjanak.

59 év – manapság már egy emberöltőnek mondhatjuk. Ennyi éve rendezik meg a nagyheti konferenciát, ahová egész Európából érkeznek résztvevők. A konferencia témája idén a „Lélek gyümölcsei” volt, amely keresztyén életünk látható, mások számára élvezhető oldaláról szól. A konferencia előadói ezt a témát járták körbe, több oldalról is megközelítve. Előadónk voltak: Lészai Lehel református lelkész Kolozsvárról, valamint dr. László Virgil és Phd. Agócs Anett evangélikus lelkészek Budapestről.

A hét minden reggele közös imaórával kezdődött, majd a délelőtti két részre osztva a három előadót hallhattuk és láhattuk. Ez alatt az idő alatt az egészen piciknek párhuzamosan gyermekfoglalkozást tartottak, a kicsit nagyobbak pedig Marton Krisztiánnal (a Körösi Csoma Sándor Program müncheni ösztöndíjasa) és velem dolgozták fel a konferencia témáját.

A fenséges és bőséges ebéd után a délutánok általában csoportbeszélgetéssel zajlottak, de előtte minden nap más és más kreatív, máskor pedig inkább játékos programokon vehettek részt a jelenlévők. Így körbejárhattuk Mátyás király meséit akadálypályán, számháborúztunk, vagy épp nagyot sétálhattunk. Az estéket illetően változatos programokban gyönyörködhattunk, sőt vehettünk részt. Első este a résztvevők Ki mit tud?-on „mutatkoztak be”, amely nagy sikert aratott. De volt többek között zenei, ifjúsági, irodalmi est és csütörtök éjjel vigília is, ami úrvacsorai közösséggel zárult.

Két KCSP-s ösztöndíjas is részt vett a konferencián; Tóth-Pál Zoltán lendületes, humoros meséjével, valamint népi hangszereivel kápráztatta el a nagyérdeműt a már fent említett zenei esten, Deli Csanád pedig kreatív és közösségépítő irodalmi estjével hozta sokak számára közelebb a Nyugatos költőket.

Bátran mondhatjuk, hogy minden jelenlévőnek, sőt, az előadónak is felejthetetlen élményt szerzett ez a konferencia. Hitünkben, valamint magyar keresztyén identitásunkban megerősödve térünk vissza otthonainkba.

Csőngedi Nikolett, Hannover

A győztes jogán...

Bizonyára sokak számára nem ismeretlen Mónus József – Fehér Farkas – neve. A magyarországiak a nyár folyamán előben is meggyőződhetnek páratlan tudásáról. Számtalan elképesztő teljesítménye sorát gazdagítja az egri vár faláról, mintegy 200 méterről leadott lövése, amely tökéletes pontossággal ért célt. Tette mindezt kettő lövésből.

Mónus József megtisztelt bennünket, hageni magyarokat. Az élete és a világ legjobb harci íjása címig vezető út mérföldköveit egy „rendkívüli történet” által ismerhette meg az itteni kíváncsi hallgatóság.

Már az utazásának körülményei is igazán elkötelezett emberre engedtek következtetni, hiszen annak ellenére, hogy az autóval tervezett utat technikai okok miatt végül vonattal kényszerült megtenni, ideérkezésekor lelkesedése, türelme és emberségessége töretlen maradt. A hageni vasútállomásról egyből a Vadrózsa próbatermébe siettünk, ahol azonnal nekilátott felidegelni a saját keze

által készített és dekorált íjakat, majd a publikumnak egy közeli sportpályán magyarázta el és szemléltette az íjászat „művészetét”. Körülbelül 70 méter távolságból adott le célzott lövéseket egy domb mögé letett almára, melynek a pontos helyét nem ismerte. Mesterien elkészített nyílvevesszői a célt 30 cm sugarú körben közelítették meg. Mónus József többször is kihangsúlyozta, hogy a biztos találat nem kifejezetten a technikai tudáson

múlik, hiszen a gyakorlás folyamata közben megszerzett tapasztalatai úgymond berögzültek az évek alatt, így számára a mentális felkészültség még nagyobb jelentőséggel bír a versenyek, bemutatók közben.

Ezután két és fél órás előadást hallgathatott meg a közletről és messziről jövő, nagy számban összegyűlt közönség. Mónus legnagyobb sikereiről, elismeréseiről vetített le felvételeket, mutatott látványos képeket, és osztott meg érdekes adatokat, tényeket a legkülönbözőbb korú, feszülten figyelő hallgatósággal.

Az előadás után az érdeklődők közvetlen, családi hangulatú beszélgetésen vehettek részt és tudhattak meg további részleteket, érdekességeket Mónus József mindennapi életéről, a versenyeket megelőző felkészülési időszakról és utazásairól. Beszélt nemcsak a múlttól, hanem az előtte álló év terveiről is. Így igen sok helyen újabb rekordok megdöntése és felállítása várható majd. „Fehér Farkast” a magyar lobogó népszerűsítése, a magyar történelem nagy harcosai és a magyar szabadság megvívásában elévülhetetlen cselekedeteket véghez vitt magyar hazafiak tettei motiválják abban, hogy rekordjai és versenyein elért eredményei által a magyar lobogót megismertesse az egész világgal. Teszi mindezt politika, pénz, kapcsolati tőke nélkül, pusztán elért eredményeivel, a győztes jogán. Hajrá, Fehér Farkas! Éljen a Haza!

Pacsura Dávid

20 éves a berlini cserkészlet!

A berlini 86. sz. Apáczai Csere János Cserkészcsapat 2018. február 17-én ünnepelte fennállásának 20. évfordulóját.

A jubileumi ünnepséget a Magyar Nagykövetség támogatásával a

követség épületében tartottuk.

A rendezvény első felében Marton Krisztián, a Kőrösi Csoma Sándor Program müncheni ösztöndíjasa tartott református istentiszteletet. Prédikációjának fő gondolata az volt, hogy a közösségek erejét Isten és a keresztyén hit megsokszorozza. Erőt adó, biztató szavai után felavatásra került a csapat 20 éves jubileuma alkalmából az új csapatzászló. A zászlóra felkerült Sík Sándor idézet jól summázza a csapat szellemiségét: „Szolgálatára embernek, világnak, nagy Istennek, kicsike hazámnak.”

A zászlóanya Czirják Emese rajparancsnok, felnőtt cserkész beszédében hangsúlyozta, hogy reméli, a csapatzászló az összetartozás jelképévé válik minden csapattag számára. A szertartás végén a szervezeteink közötti barátság és kölcsönös támogatás jegyében a berlini magyar szervezetek vezetői felszalagozták a zászlót. Az istentisztelet után Szántó-Konthur Krisztina, a csapat

alapítója tekintett vissza a közösség elmúlt 20 húsz évére és a kezdetekre.

Az egybegyűlteket Schultheisz Csaba vezető konzul, Hans-Ulrich Moritz,

a Magyar Egyesület elnöke, Hetey László, a Magyar Egyesület tiszteletbeli elnöke, illetve Jablonkay Péter, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség I. kerületének parancsnoka is köszöntötte.

Ezután igyekeztük az ünnepést egy kicsit rendhagyó mederbe terelni. A cserkészcsapat húsz évet hozott arra, hogy miért jó berlini cserkésznek lenni, majd egy izgalmas kvíz során mérhette fel a közönség a meglévő cserkész tudományát. Végül a csapat cserkészdivatbemutatóval zárta a műsort, amelynek során bemutattuk, mit visel a cserkész a különböző alkalmakon és a táborokban.

A jó hangulatú ünnepelés kötetlen keretben folytatódott beszélgetéssel és játékokkal. A látogatók egy lufierdőben tekinthették meg a csapat életének legjobb pillanatait. A fotósarokban különböző cserkész kellékekkel lehetett pózolni, az elkészült fotót a vendégek azonnal kézhez is kapták.

Az alkalom a Brandenburgi kapu előtt ért véget, ahol a léggömböket szélnek eresztettük, majd a hagyományos cserkészalkalom záróénekét énekeltük közös szeretetkörben.

Az ünnepségre csaknem száz vendég érkezett, köztük jelenlegi, volt és jövőbeli csapattagok, családtagok, barátok és érdeklődők. Az együttlét ismét megerősítette a 86. sz. Apáczai Csere János Cserkészcsapat küldetésstudatát és összetartozását.

Minden érdeklődő új cserkészt várunk szeretettel alkalmainkon!

Dúcz
Erzsébet,
Berlin
A fényképeket
Krencz László
készítette.

Külföldi Magyar Cserkészszövetség I. Kerület, Európa 40. Tinódi Lantos Sebestyén Kerületi Regöstábor 40 éves a KMCSSZ Európai Kerület Regöstáborra

2018. március 25. és április 2. között tartották a nyugat-európai cserkészzet egyik legfontosabb rendezvényét, a Tinódi Lantos Sebestyén Regöstábort, amelyen idén 40. alkalommal gyűlt össze a cserkészzet színe-java. Idén mintegy 150 résztvevő ünnepelte a mára szinte legendává vált tábor, ahol most már a legelső táborozók gyermekei is jelen lehettek.

A regöstábor különleges színt és értéket képvisel a cserkészmozgalmon belül, hiszen a regös-cserkészlet a hangsúlyt a néprajzi, népzenei és néptáncos ismeretekre helyezi, mintegy igyekszik kiegészíteni a diaszpóra cserkészeinek hagyományos tudását a magyarságismeret e speciális szegletével. Mindezt a cserkészletnél jól bevált élménypedagógia eszközeivel próbálja elérni. A regöstábor célja, hogy a Nyugat-Európában élő magyar származású fiatalok testközelből élhessék át a hagyományos magyar paraszti kultúra minél több vonatkozását. A tárgyi tudás mellett a tábor szervezői igyekeznek elérni azt, hogy a hagyomány színes-szagos-ízés élménnyé alakuljon a fiatalok számára.

A táborban nem lehetett unatkozni, a 150 résztvevő kilenc napon át táncolt, énekelt, faragott, hímzett, tojást festett, apró hangszert készített, citerázott, hegedült, brácsázott, bőgőzött, és a sort folytathatnánk. A jubileumi programok kiegészültek népzenei és néptáncbemutatóval, kiirtóskalács- és lángossütéssel, regös történeti bemutatóval, fluoreszkáló feketeszínházi előadással, ünnepi szentmisékkal, illetve táncházakkal.

A húsvétot megelőző nagyhét immár negyven éve jelent különleges találkozási lehetőséget a nyugat-európai cserkészek számára, amely során a közös alkotómunka által még közelebb kerülhetnek egymáshoz, illetve magyar gyökereikhez. Az idei táborban a veteránszervezők is részt vettek, így régi és új táborvezetők közösen látták vendégül a Németországból, Svájcban, Ausztriából, Magyarországról és Amerikából érkezett cserkészeket.

Konthur Mária, Szántó-Konthur Krisztina, Konthur Zoltán, Makovi András, Makovi Susan, Jablonkay Lydia és Jablonkay Péter vezetők és a rengeteg önkéntes közreműködő sokéves kitaró munkájának köszönhetően a regöstábor hagyománya tovább él, a fiatal vezetők már készülnek a tábor továbbvitelére.

A 40 éves jubileum alkalmából kívánjuk, hogy a tábori hagyományokat még sok generáció átélhesse, általuk tovább erősödhessen a nyugat-európai magyar cserkészközösség és annak élő kapcsolata az anyaország hagyományos kultúrájával.

*Makovi András
(táborparancsnok)
Dúcz Erzsébet,
Berlin*

Táncház Hannoverben

A tavaszi időjárás nem csak Hannover utcáit fűrésztötte fényárban, hanem szívünkbe, lelkünkbe is elhozta a már régen várt napsütést, s ezzel egyidejűleg a magyar táncházat is. 2018. április 21-én, szombaton, délelőtt tíz órakor vette kezdetét az ideai táncház, melynek új színhelyéül a Mamas Tapas Étterem szolgált Hannover belvárosában, a Lister Meile-n. Ahogy az lenni szokott, egészen este hatig workshop keretein belül tanulhatták meg a résztvevők a híres „Szatmári” táncokat. Az egész napos táncoktatás két vezetője Pogány Orsolya és Weidinger Péter volt, akik otthonosan mozognak a hannoveri magyar közösségben. Orsi a Magyar Egyesületben aktívan szolgál, segíti a vezetők munkáját (sőt az ösztöndíjasok munkáját is, például a honlapkezelés rejtelseinek feltárással), Péter pedig, mint régi Kőrösi Csoma-ösztöndíjas, szinte már hazajár közösségünkbe.

A kora esti órákban ismét a kisebbeké volt a főszerep: apró kis kezek és lábak játszottak, táncoltak, ismerkedtek a magyar néptáncokkal, néphagyományokkal. Legkedvesebb pillanatát sokunknak az vált, amikor a Tokos Zenekart körbeülte a kis csipet-csapat, s így játékosan ismerhették meg a népi hangszereket.

Este nyolckor mondhatni elérkezett a nap fénypontja, amikor is megkezdődött a hajnalig tartó táncolás. Az este folyamán a résztvevők bemutathatták a napközben elsajátított szatmári táncokat, de a már ismertebb széki, kalotaszegi, mezőszegi táncok sem maradhattak el. A magyar néptáncok elengedhetetlen kiegészítői a magyar népdalok. Ezért ez az alkalom sem telhetett úgy el, hogy ne tanuljanak a résztvevők újabb és újabb gyöngyszemeket a magyar népdalok kincsesládájából. A sokszor félreérthető népi szövegek értelmezése közben igen jókat derültünk mindannyian.

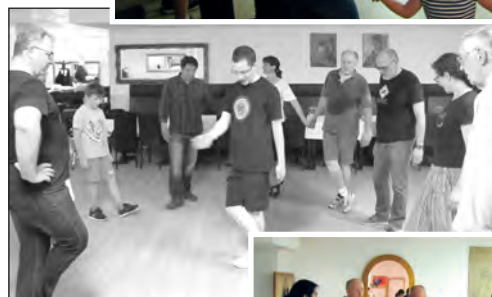
A talpalávalóért (ahogy már fentebb is utaltunk rá) a méltán híres kolozsvári Tokos Zenekar volt a felelős, bátran mondhatjuk, hogy mindenki nagy öröme.

„Tánc közben az ember meg is éhezik” – hallottam valakitől egyszer. E mostani táncház különlegességei közé sorolhatjuk, hogy az energiát pótolandó finom falatokat maguk a táncolni vágyó résztvevők készítették, ezzel is még családiasabbá, barátságosabbá a rendezvényt.

Hálás szívvel köszönhetjük meg a szervezést a Hannoveri Magyar Egyesület vezetőségének, akik rendületlen, lelkes munkájukkal ismét felejthetetlen élményt adhattak a résztvevőknek.

„Addig leszünk magyarok, amíg magyarul énekelünk és magyarul táncolunk.” (Kallós Zoltán)

Csöngedi Nikolett., Hannover

Majális Hannoverben

Immár 18 éve, hogy a Hannoveri Magyar Egyesület minden év május elsején magyar majális rendez. Így volt ez az idén is. Ezúttal a Hannover szívében található csodálatos zöld övezet adott helyet a majálisnak.

A zord idő ellenére közel 80-an vettek részt a május elsejei ünnepségen. Hannoverből és környékéről, de még Münchenből, Ausztriából is jöttek, hogy együtt ünnepeljenek a magyarok. Kicsiktől a nagyokig, idősektől a fiatalokig minden korosztály képviseltette magát az alkalmon.

A nap első fele inkább a kisebbekről szólt: családi-csapatversenyt rendeztek, ahol kitörő lelkesedéssel küzdöttek a legkisebbek is. (Nem beszélve az apukákról és az anyukákról!) Volt itt kötélhúzás, akadályverseny. A játékot követően pillanatok alatt hosszú sor alakult ki a grillpult előtt, ahol az ilyenkor hagyományos sült virslik és sült húsok, friss saláták (amelyeket a résztvevők saját kezűleg készítettek), friss kenyerek és

(szintén a résztvevők jövőtől) házi édeségei várták a megéhezett sokaságot.

A nap talán legmeghatóbb pontja volt, hogy az OVI-SULI szervezésében a gyermekek felköszöntötték édesanyjukat, nagymamájukat anyák napja alkalmából egy kis énekkel és verssel, valamint virágocskával. (Nekem személyesen is eszembe juttatta azokat az óvodás műsorokat, amikor izgalommal és mégis lelkesen készülünk édesanyjainkat, nagymamáinkat felköszönteni. Köszönöm ezt az élményt!)

Ezúton ismét köszönet illeti a Magyar Egyesület vezetőségét, akik nem csak a szervezéssel töltöttek sok időt, hanem a kivitelezésben is aktívan részt vettek.

Csöngedi Nikolett,
Hannover

A volt Kastlisok III. Világtalálkozója, 2018 május 19. – 20.

Sikeresen zajlott le a volt kastlis diákok III. Világtalálkozója a pünkösdi hétfőn a Burg Kastl ALUMNI egyesület rendezésében. A készülődéseket e rendezvényre már 2017-ben elkezdtük, hiszen tudtuk, hogy a pünkösdi osztálytalálkozókra rendszeresen ellátogató 100-130 diák helyett jóval többre számíthatunk. Első ilyen „világtalálkozónkon” 2008-ban – két évvel a Magyar Gimnázium végleges bezárása után – több mint 600 diák öntötte el a volt Alma Mater területét, a volt bencés kolostorban. 2013-ban a II. Világtalálkozón még 400-450 volt diák vett részt! Idén is szép számban zárandózkodtak el az egykori diákok Kastlba, becslésünk szerint 250-300-an látogattak el a rendezvényünkre, amellyel volt iskolánk 60. születésnapjára emlékeztünk.

Idén, sajnos nem hagyományos helyünkön, a volt iskolánk belső udvarában tarthattuk meg ünnepségünket, mert az egész vár területén építkezés folyik: a bajor állam által szervezett átalakítási munkák már elkezdődtek egy rendőrfőiskola létrehozásához, amely 2020-ban nyitja majd meg kapuit.

Kastl község és Stefan Braun polgármester segítségével sikerült azonban egy alkalmas helyet találnunk: a falusi foci pályával szemben lévő téren felüthettünk egy 30x10 méteres sátrat, kitűnő kilátással a hegyen nyugvó várra.

Az első vendégek már a pénteki nap folyamán érkeztek Kastlba. Szombat déltől kezdve már szépen megtelt a sátor az érkezőkkel, a találkozási jeleneteket, a meglepetés és az öröm tükröződött a volt diákok arcán, akik talán most találkoztak volt osztály-, illetve iskolatársaikkal 5-10, sőt 20-30 év után először. Szombat délután 2 órakor nyitottuk meg „hivatalosan” zászlófelvonással, a Himnusz eléneklésével és egy rövid köszöntővel ünnepségünket.

Teret hagyván a találkozóra eljött diákok egymás közti beszélgetéseinek, a Burg Kastl ALUMNI egy műsorra és étellel-itallal adott keretet a sátorban a kétnapos hagyományos diáktalálkozónak. Ételről a falu hentese, Müller Gyuri a lángosaival és a Cappuccino kávézó gondoskodott, az italkínálat pedig sör és üdítők mellett még Kovács János (Kokó) boraival, illetve Schmidt Karcsi Unicumjával és pálinkájával járult hozzá a jó hangulathoz.

mutattuk a Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjasunk, Munkácsy Fruzsina által szerkesztett és megírt könyvet: „A Kastli Magyar Gimnázium – egy történet a sok ezer közül – 1958-2006”, amellyel volt iskoláknak állítunk emléket.

Tóth Pál Zoltán, úgyszintén a KCSP ösztöndíjasa, lelkes segítségét délutáni programunkhoz szeretnénk itt külön megemlíteni: citerásaival a közeli Nürnbergből és Ingolstadtból jött Kastlba, s népzenei koncerttel járult hozzá ünnepségünk sikeréhez. A vasárnapi díszműsor alatt Tóth Pál Zoltán zenei betéteivel, tekerővel, illetve furulyával lazította a különböző beszédek.

Szombat délután egy rövid beszámolóval tájékoztattuk a jelenlevőket az ALUMNI egyesület elmúlt két évi tevékenységéről. Együttal be-

A szombat esti „frozen mash” koncert tetőzte be az első napi rendezvényünket: 50 év után a volt iskola bandje újból összegyűlt, és 18-20 számával visszaidézte azokat az idők, azt a hangulatot, amelyben az akkori diákság 1969 és 1972 között ünnepelte farsangi báljait. Nem csak mi, régi diákok élveztük ezt az egyedülálló alkalmat, hanem a falubeli vendégeink is lelkesen táncoltak éjfélig. Máris voltak olyanok, akik a következő évekre kérték azt, hogy a „frozen mash” újból fellépjen ALUMNI rendezvényeinken.

Pünkösdi vasárnapja misével kezdődött, amelyet közösen tartottak volt iskolatársaink, Molnár Ottó (1971) és Kiss Ulrich (1964), mindketten katolikus papok. Megtelt a vártemplom volt diákokkal – megható volt az a pillanat, amikor Molnár Ottó bevonult szalagokkal tűzdelt ballagási botjával. A misét a magyar és a székely Himnusszal zártuk. Itt külön köszönet jár Johannes Raab falusi orgonistának, aki orgonával kísérte nem csak a szertartást, hanem a Himnuszokat is! Nem egy könnyecpet láttunk a jelenlévőknél! Az iskolazászlóval vonultunk ki a templomból, majd a hagyományos osztálybeli fényképezések következtek itt-ott a vár körül, kék éggel és napsütéssel.

A díszünnepséget 14 órakor kezdtük a diákok és a meghívott vendégeink jelenlétében. Miután Dezasse Miklós (1967) magyarul és németül üdvözölte a jelenlevőket, Stefan Braun polgármesteren volt a sor, aki már hagyományosan szólt hozzánk kifejezve örömét, hogy a pünkösdi hagyományt 15 évvel az iskola bezárta után is életben tartja a volt diákság. Nem csak ő mint főpolgármester, hanem Kastl tanácsa is teljes számban vendégünk volt díszünnepségünkön, sőt Hans Raab volt polgármester is megjelent.

Magyarországot Spiller Krisztina müncheni konzul asszony képviselte. Beszédében kiemelte a Burg Kastl Magyar Gimnázium szerepét nem csupán a hidegháború éveiben, hanem a rendszerváltás utáni években is, amellyel 48 éven keresztül híd szerepét töltötte be az otthoni és külföldi magyarok közt.

Ifj. Klement Kornél, a BUOD (Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége) elnöke üdvözölt minket, felkérve a közönséget, hogy egy dallal fejezzük ki hangulatunkat. Így hangzott el közvetlenül több száz torokból a „Kossuth Lajos azt üzen”, amelyet több generáció diáksága énekelt el a Huszártánc kezdeténél.

Klement Kornél a magyar emigráció, majd a diaszpóra három legfontosabb oszlopát emelte ki beszédében, amelyekkel 1945 után sikerült a magyar szórványt megtartani: a nyugati cserkész, a

A volt Kastlisok III. Világtalálkozója, 2018 május 19. – 20.

nyugaton aktívan tevékenykedő magyar keresztény egyházak, a Burg Kastli Magyar Gimnázium.

Ezek után sor került a „A Kastli Magyar Gimnázium – egy történet a sok ezer közül – 1958-2006” című könyv hivatalos bemutatására. Szilágyi Zoltán (1972), az ALUMNI elnökség tagja, méltatta a KCSP ösztöndíjas Munkácsy Fruzsina történész két éves munkáját, amellyel „egy történet a sok ezer közül” jelíggel 48 évet vázolt fel a könyvben.

Kastlból Schwarzerferber Hermann kért szót, hogy elmesélje élményeit, 10 éves srácként átvélva a falusi focicsapat, a TUS Kastli „aranykorát” 1959-60-61-ben, amikor a 11 focistából kilencen a Magyar Gimnázium diákjai voltak, és amely csapat azokban az években a 140 éves története legnagyobb sikereit élte át. Megható német szavait egy kifogástalan „Hajrá magyarok!!!”-kal zárta.

Derűs pillanatok következtek, amikor az 1968-as osztály – ma már mind komoly tekintélyű, nyugalmazott „idős” személyekből álló „delegáció”-ja – előszedte a „Klosterburg – Ungarisches Gymnasium” útmutató táblát és szimbolikusan, Stefan Braun polgármester jelenlétében, átadta az ALUMNI „fiatalabb” generációjának emlékül. Nagy volt minden részről a meglepetés, hiszen az ALUMNI fiatalok akarták 10 évvel előtte ezt a táblát az esti homályban leszerelni, és nagyot néztek akkor, amikor már „valakik” egy fél órával megelőzték őket.

Azt hittük hajdan, hogy a „Klosterburg – Ungarisches Gymnasium” tábla eltűnését örök homály fedi. Annál nagyobb volt az öröm és a nevetés ezekben a pillanatokban, amikor még Braun úrnak se maradt más hátra, mint hogy jóváhagyja a Magyar Gimnázium talán utolsó diákcsínyjét.

Stuttgarteri drámajáték a lovagkirályról Szent László-emlékévk a stuttgarteri Konzuli Magyar Iskolában

A 2017-es évet Szent László-emlékévknek nyilvánította a nemzetpolitikai államtitkárság a „lovagkirály” trónra lépésének 940., szent-évi avatásának 825. évfordulója alkalmából. Szent László a keresztény egység jegyében kapcsolta össze a közép-európai nemzeteket, életművében a nemzet fogalma is hangsúlyos volt, hiszen a Magyar Királyság az ő uralkodása alatt tudta megerősíteni pozícióját és szerepét.

2017 decemberében interaktív foglalkozás keretén belül ismerkedhettek meg a Stuttgarteri Konzuli Magyar Iskola színjátszó növendékei a lovagkirály életével és csodatetteivel. A tizenhárom különböző korú és nyelvtudású gyerek részére nagy izgalommal járt előkészíteni a foglalkozást, hiszen fontos volt, hogy a nyelvi nehézségek ellenére is maradandó élményben részesüljenek korosztálytól függetlenül mindannyian. Ennek érdekében a foglalkozást megelőző órátogatáson vettem részt, hogy személyesen is megismerkedhessek a csoporttal. A bemelegítés, a ráhangolódás, az olvasás éppolyan fontos eleme volt a foglalkozásnak, mint a közös gondolkodás, a szerepjáték vagy épp a levezetés. A rendelkezésünkre álló negyvenöt perc kevésnek bizonyult a karizmatikus nagy királyunk bemutatására, de a gyerekek szívesen feláldozták a szünetüket is, hogy a közösen összerakott legendát el is játsszhassák. Az óra első perceiben ráhangolódásként a gyerekek különböző karaktereket megszemélyesítve sétáltak a teremben, mint katonák, lovagok, királyok, királynéok, illetve király.

Ez után egy lazító gyakorlat következett, ahol egy vezetett vizualizáció során mindenki elképzelhette azt a várat vagy kastélyt, ahol találkozhatott

végleges megszűnéséről.

Utána még sokáig ültünk volt osztály- és iskolatársainkkal a különböző falusi kocsmákban, felelevenítve nem csak az utolsó órák élményeit, hanem még a 20-30-40-50, sőt 60 évvel ezelőtti történeteket, anekdotákat, amelyeket már annyszor elmeséltünk egymásnak; itt-ott még akadt egy-egy új történet is.

Köcse Ferencné, Eva néni ének-zenetanárnő írta pár nappal az I. Világtalálkozó után, 2008. május végén: „Bezárt a Magyar Iskola? Nem, nem zárt be! Most nyitott csak ki!”

Találkozunk 2019 pünkösdjén!

...és a IV. Világtalálkozónkon 2023 pünkösdjén!

Köszönetünket fejezzük ki a Miniszterelnökség nemzetpolitikai államtitkárságának és a Bethlen Gábor Alapnak ünnepségünk és a „Kastli Magyar Gimnázium” című könyv támogatásáért.

Szilágyi Zoltán, Munkácsy Fruzsina

egy királlyal. A vizualizáció után megbeszéltük közösen, hogy ki mit tapasztalt, illetve milyennek látta a királyt, vagy épp mit beszélgetett vele. Érdekes történetek születtek ebből a gyakorlatból is. Majd Szent László király bemutatására került sor, történelmi háttérrel, magyarázatokkal, valamint kitérve az erdélyi vonatkozásokra és az ehhez kapcsolódó legendákra.

A három választott legenda: „A tordai hasadék”, „Szent László fiúve”, valamint „László megmenti az elrabolt lányt”. Az első két legendáról csak beszélgettünk, azonban a csoport sokszínűsége és az idő szűke miatt a harmadik legendát választottam olvasásra és eljátszásra is. Minden gyerek húzott egy-egy színes cetlit, melyeken rajta volt a történetből egy vagy két mondat.

A csoportnak össze kellett raknia a mondatokat időrendi sorrendben, és elmesélni egyben a történetet. Az elején kissé nehéznek bizonyult a feladat, ugyanis pár számukra ismeretlen név merült fel olvasás közben, ezeket külön-külön igyekeztünk megmagyarázni, körbeírni Körmendi Mária osztályvezető tanárral. Ilyenek voltak a „pogány”, „Nyírség”, „roham”, „kunok” szavak is.

A közös munka meghozta a gyümölcsöt, sikerült szépen összerakni a történetet, és minden gyerek élvezettel bújt bele a karakterek bőrébe a drámajáték során. Volt király, pogány, menekülő nép, véres harc, megmentett lány, de főként jókedv és derű.

Már újra becsengettek, mire a legendát eljátszottuk, és egy erdélyi imát elénekelve megköszöntem mindenki figyelmét, közreműködését.

Lelkes, tehetséges, tanulni vágyó fiatal gyerekeket ismerhettem meg az előkészületek alatt és az alig 60 perces drámagyakorlat során. Tanulságos volt látni, hogy mindazt, ami nekünk az anyaországban egyértelmű és magától értetődő, nekik szabad idejüket rááldozva kell elsajátítaniuk, még ha ezt érdeklődve, csillogó szemekkel figyelve is teszik. Amíg a diaszpórában ilyen gyerekekkel foglalkozhatunk, köszönet érte az elszánt tanároknak, valamint a konzulátusnak és az állam támogatásának, addig van jövője nemcsak a kisebbségben élő magyarságnak, hanem az egész nemzetnek.

Benedekffy Katalin, Stuttgart

2018 - Mátyás király emlékére

A 2018-as évet Mátyás király-emlékévének nyilvánította a nemzetpolitikai államtitkárság. Az emlékév megszervezését Potápi Árpád János 2017 decemberében a budai Várkert Bazárban jelentette be. A nemzetpolitikai államtitkár szerint az emlékévet indokolja Mátyás királlyá választásának 560. évfordulója és legfőképpen az, hogy Mátyás király erőskezű, jelentős ural-

kodóként vonult be a magyar történelembe, aki uralkodása alatt megerősítette a Magyar Királyságot és felismerte, hogy csak úgy lehet megállítani az Oszmán Birodalom terjeszkedését, ha az általa szilárd.

Mátyás-emlékév a Nürnbergi Magyar Iskolában

Meseelőadás az 560 éve koronázott Mátyás királyról

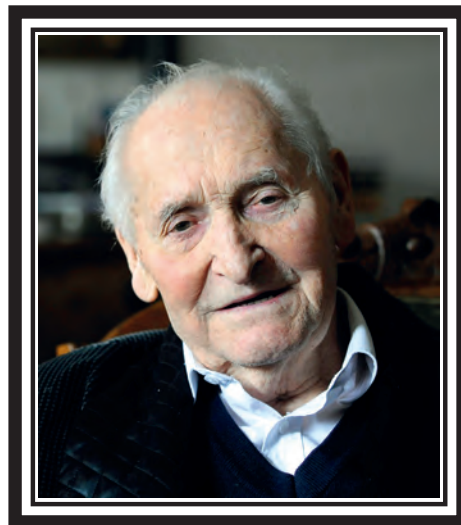
2018-ban az 1458-ban megkoronázott Mátyás királyt emlékévvél ünnepeljük. Ebből az alkalomból interaktív, zenés meseelőadáson vehettek részt a Nürnbergi Magyar Iskola tanulói.

Április 14-én nagy izgalommal várták a kisdiákok az előre beharangozott műsoros meglepetést, melyben hallhattak Mátyás király koronázásáról, uralkodásáról, legendás igazságosságáról... „Mátyás király és az igazmondó juhász” meséjét Tóth-Pál Zoltán, a Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasa, népművész adta elő koboz és dűnnöngő segítségével. A mesében népdalok hangzottak el, melyeket a gyermekekkel közösen énekelve, ritmust tapsolva tanított meg. A diákok közül választott kis szereplők lelkesen alakították szerepeiket, s együtt ébredtek rá a mese tanulságára, miszerint nem érdemes hazudni, mert úgyis kiderül, s az igazmondás elnyeri jutalmát. A műsor után a gyermekek feladatlapokat töltöttek ki a meséről szóló kérdésekkel, így még egyszer felidézve a történeteket, emlékeztükbe vésve azokat.

Tóth-Pál Zoltán, Nürnberg

Életének kilencvenedik évében elhunyt Kányádi Sándor, Kossuth-díjas költő, a nemzet művésze.

Kányádi Sándor: Valaki jár a fák hegyén

valaki jár a fák hegyén
ki gyűjtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott

én félek még reménykedem
ez a megtartó irgalom
a gondviselő félelem
kísért eddigi utamon

valaki jár a fák hegyén
vajon amikor zuhanok
meggyűjt-e akkor még az én
tüzemnél egy új csillagot

vagy engem is egyetlenegy
sötétlő maggá összenyom
s nem villantja föl lelkemet
egy megszülető csillagon

valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen
mondják hogy maga a remény
mondják maga a félelem

BUOD INFO

a Németországi Magyar Szervezetek
Szövetségének kiadványa

Felelős szerkesztő: dr. Klement Kornél elnök
Szerkesztő: Baczur Magdolna elnökségi tag
Olvasószerkesztő: Urban Mária

www.buod.de

Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap